

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

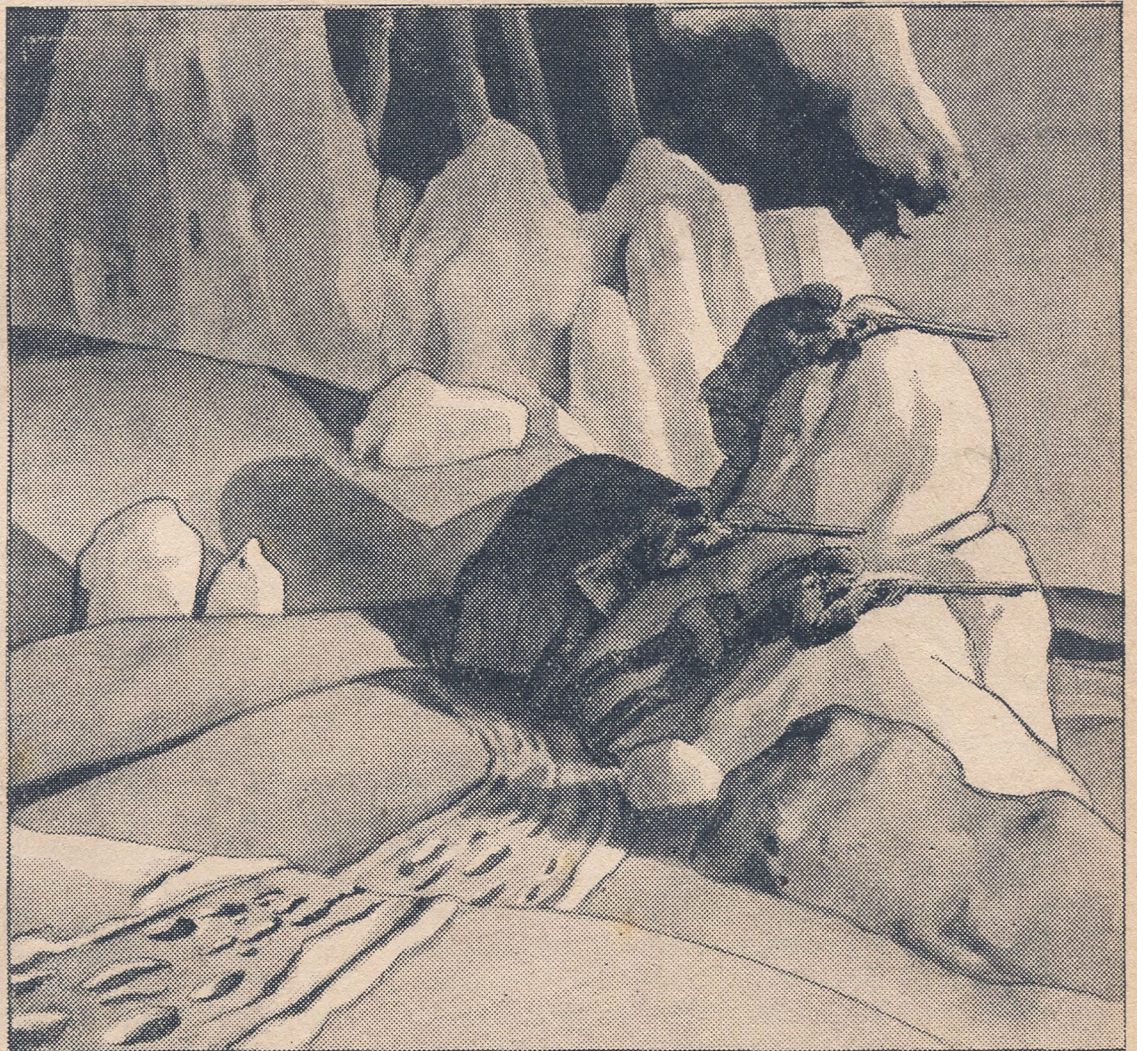

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE WEG NAAR HET GOUD

15 cent.

....de schutter op de vlakte wankelde en viel voorover in de sneeuw, als een boom die bij den wortel geveeld is....

No. 1235.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE WEG NAAR HET GOUD

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

PLANNEN VOOR DE REIS.

Raffles en Brand zaten ieder aan een andere zijde van de tafel, in de ruime woonkamer van het landhuis, hetwelk zij bewoond hadden gedurende het meerendeel van den tijd, dien zij in New-York hadden doorgebracht, en dat Raffles gehoord had, om met des te meer veiligheid voor zijn persoon en met des te meer gemak al zijn plannen te kunnen beramen en uitwerken, waarvan de ontdekking hem wel eens in zeer onaangename aanraking had kunnen brengen met de politie, die zeker alles spoedig zou vergeten, hetgeen Raffles voor haar gedaan had, hetgeen in den wanhopigen strijd met het Kwade Oog, ofschoon die pas kort geleden geëindigd was, ten derden male in het voordeel van Recht en Wet. Dit waren weliswaar begrippen, waaraan Raffles een andere beteekenis hechtte dan degenen, die ze in toepassing moesten brengen, maar dat had toch nimmer belet, dat hij een zeer levendigaandeel had genomen in dien ongelijken strijd.

Buiten viel een waterachtige sneeuw.

De dag was droevig en het was al bijna duister, ofschoon het nauwelijks twee uur in den middag was.

Raffles had een dagblad voor zich liggen, waarin hij blijkbaar zooeven gelezen had, en Brand had klaarblijkelijk de grootste moeite, wakker te blijven. De waarheid is, dat de beide

vrienden maar een zeer korte nachtrust hadden kunnen genieten, en een zeer zware taak achter den rug hadden.

Vaag klonk het gerucht tot hen door van borden en ander vaatwerk, dat in de kleine keuken werd gehanteerd door Henderson, den trouwen helper van Raffles.

Brand was juist begonnen met zijn vingers op de tafel te trommelen, terwijl hij gedachtenloos naar buiten staarde, naar de egaal grijze lucht, waarin steeds meer donkere wolken kwamen aandrijven, toen Raffles opmerkte:

„Dat is zeker een aardige marsch, Brand, maar op den duur zou hij ons beiden vervelen, denk ik! Er zijn in het leven nog belangwekkender dingen dan op een tafelblad een marsch te trommelen. Wij zullen overmorgen vertrekken!

Brand richtte zich met een ruk op, en zijn blauwe oogen begonnen van blijdschap te glanzen, terwijl hij uitriep:

„Op die mededeeling heb ik al geruimen tijd gewacht, Edward! Het begon mij hier in New-York werkelijk te benauwen en zooeven las ik, dat er in het noorden reeds heele pakken sneeuw zijn gevallen, al is het pas begin November.”

„Dat las ik ook, Brand, en dat bracht mij juist tot mijn opmerking. Ik geef je gelijk, New-York wordt werkelijk onbewoonbaar. En ik geloof

dat wij hier nu genoeg gedaan hebben voorloopig!"

"Meer dan genoeg!" bevestigde Brand droogjes. „Onder cijfers gebracht zal het ongeveer een half miljoen dollar bedragen! Ik spreek niet van de juweelen, die wij nog niet te gelde hebben durven maken."

"Wij kunnen dus zeggen, dat wij recht hebben op een weinig ontspanning, en daarom zullen wij overmorgen vertrekken, om in het noorden tegaan jagen! Apropos! ik lees daar in de „World", dat er in de buurt van Nome goud is gevonden! Als ik zeg in de buurt, dan bedoel ik om nauwkeuriger te zijn, ongeveer vijftig mijlen noordelijker."

"O, dan zal het wel niet louter uitspanning worden!" riep Brand ontdaan uit. „Want waar goud gevonden wordt, daar zijn goudzoekers, en waar goudzoekers zijn, daar is het niet bepaald rustig! Wij weten bij ervaring, waaruit het gezelschap bestaat, dat naar het noorden trekt, in de hoop, binnen enkele weken schatrijk te worden!"

Maar Raffles haalde de schouders op, en antwoordde onverschillig:

"Wie op wolven jaagt, en soms op ijsberen, die zal toch wel niet terugschrikken voor de ontmoeting met gouddelvers!"

"Dat weet ik nog zoo zeker niet!" hernam Brand hoofdschuddend. „Er kunnen zich gevallen voordoen, waarin ik wel zoo lief te doen heb met een uitgehongerden ijsbeer, dan met een dronken gouddelver! En hij behoeft nog niet eens heel erg dronken te zijn!"

"Brand, wij zullen ons met die lieden zoo weinig mogelijk bemoeien, en zoo snel mogelijk verder trekken, tot wij Nome bereikt bereikt hebben. Ik hoop daar vroeg genoeg aan te komen, om er onzen vriend Jack Steele aan te treffen, den pelsjager, vóór hij nog op tournee is gegaan, om zijn vallen na te zien en zijn voorraad huiden te vergrooten."

"Ik zal hem met vreugde weer de hand drukken, dien braven kerel!" riep Brand uit. „Hij heeft ons destijds groote diensten bewezen. Wat valt er te doen voor wij vertrekken, Edward?"

"Zeer weinig, Brand! Wij zullen alleen onze beste geweren meenemen, en voorts wat geld, want wat wij daarginds noodig hebben, zullen wij daar veel beter kunnen koopen, dan het ons hier in New-York mogelijk zou zijn — sleden, verduurzaamde levensmiddelen, dekens, — en natuurlijk in de eerste plaats de noodige honden."

Men moet daar reeds proeven hebben genomen met een kruising tusschen den gewonen Eskimo-sledehond en een soort van Ierschen wolfshond, die uitmuntende resultaten moet

hebben opgeleverd. Ik hoop vroeg genoeg daarginds aan te komen om een jaarlijkschen wedloop tusschen verschillende hondenspannen te kunnen bijwonen! Wij hebben dus weinig anders te doen, dan onze valiezen te pakken, en onze geweren eens na te zien! Wij hebben die hier in New-York niet kunnen gebruiken — en daarginds kan ons leven afhangen van de voortreffelijkheid van onze wapens!"

"Is Henderson op de hoogte gesteld?"

"Nog niet! Ga den braven kerel maar verblijden met het nieuws — ik denk dat het hem genoeg zal doen!"

Dat vermoeden werd bewaarheid, want Brand had zich nauwelijks naar de keuken begeven, en een paar woorden gezegd, of de reus maakte een luchtpsrong, die zijn hoofd bijna in aanraking met de zoldering bracht, en bijna het leven had gekost aan het bord, dat hij juist aan het afdrogen was.

"Dat noem ik nog eens goed nieuws, mijnheer Brand!" schreeuwde hij. „New-York is wel een aardig plaatsje, maar je kunt er ook teveel van krijgen! Hoera! Leve de sneeuw, de beren en de pelsdieren! Het zal een goede tijd voor ons worden."

"Maar niet heel rustig, denk ik, James!" zeide Brand glimlachend. „Er is daarginds goud gevonden, en er zal dus wel een verbazend groote trek zijn naar die streken!"

"Met het goud hebben wij gelukkig niets te maken, mijnheer Brand — het is ons alleen maar om het wild te doen!" zeide de reus luchtartig. Wanneer vertrekken wij?"

"Overmorgen, Henderson! De geweren moeten duchtig worden nagezien, er moet munitie gekocht worden — en wat wij verder noodig hebben, wordt daarginds ingeslagen. Wij behoeven ons voorloopig met niets meer te beladen, dan strikt noodzakelijk is."

En hiermede eindigde het gesprek. Henderson waschte zijn borden misschien een weinig minder aandachtig en zorgvuldig dan hij placht te doen, zoozeer was hij vervuld met het vooruitzicht, de straten van New-York te kunnen omruilen tegen de eindelooze vlakten, met haar verblindend wit sneeuwdek, de nachten die geen einde wilden nemen, het schitterende Noorderlicht, zeker, ook wel de ontberingen — maar toch ook het heerlijke vrije leven van den trapper, den jager!

De geweren, zorgvuldig bewaard, bleken zich nog in voortreffelijken staat te bevinden, en zouden aanstonds gebruikt kunnen worden.

Dien dag begaven de drie mannen zich vroeg ter ruste, en zij sliepen bijna acht uren aan een stuk, wat voor hun doen al bijzonder lang was.

En toen hij den volgenden morgen de

„World” las, voelde Brand een zekere ongerustheid bij zich opkomen. Want de trek naar de goudvelden had blijkbaar juist een aanvang genomen!

Het waren er nog honderden, maar het zou niet lang meer duren, of duizenden zouden felle koude en vreeselijke vermoeienissen trotseeren, om wat te vergaren van de gele delfstof, naar zij hoopten voldoende, om hem voortaan een leven van luiheid en weelde te kunnen doen leiden.

En Brand wist wel wat dat beduidde.

Het beteekende dat men zich zou moeten haasten, omdat er een ware worsteling zou ontstaan, om het bezit van sleden en sledehonden. Niet alleen zouden de prijzen daarvan aanstonds tot in het waanzinnige stijgen, maar het zou niet eens zoo heel lang duren, of honden zouden niet eens meer te krijgen zijn, al zou men er een fortuin voor willen betalen.

De jongeman kende de toestanden daarginds, door ze herhaarlidelijk te hebben beleefd. Men sloeg er elkander zonder zich lang te bedenken de hersens in, om het bezit van twee honden, een goed geweer, een bus gedroogd vleesch.

Een half uur later maakte Brand Raffles deelgenoot van zijn ongerustheid en Raffles fronste even de wenkbrauwen, en merkte op:

„Het is waar — ieder uur kan hier kostbaar zijn! Mij dunk dat wij ons vertrek maar moeten bespoedigen, Brand! Over een week zal de sneeuw daar voeten hoog liggen, en dan zal het onmogelijk zijn, zich anders voort te bewegen dan met sneeuwschoenen, en voor de lange afstanden is dat vervoermiddel volkomen ontoereikend. Wat zou je er van zeggen indien wij nog dezen middag vertrokken?”

„Ik heb er niets op tegen — integendeel!”

„Dan zullen wij nu onze laatste voorbereidselen treffen, en onmiddellijk na de lunch vertrekken wij. Indien ik mij niet vergis, gaat er om twee uur een trein naar het noorden.”

„Welke route denk je te volgen?”

„Wel, de gebruikelijke, die tevens de kortste is!” Wij zoeken zoo spoedig mogelijk de Canadeesche grens op, passeeren ze bij Buffalo, en gaan dan per trein zoover mogelijk in westelijke richting, waarbij wij trachten, tevens zoover mogelijk het

noorden te bereiken. Voor zoover ik weet kunnen wij een trein vinden tot White Horse. Daarbij neem ik natuurlijk aan, dat de sneeuw het reizen nog niet geheel en al belet. In White Horse zullen wij natuurlijk moeten trachten, sleden en honden te vinden.”

„Ik vrees, Edward, dat wij die niet zullen krijgen, als wij wachten tot wij die stad bereikt hebben!” zeide Brand hoofdschuddend. „Mij dunk is het beter, ons die voorwerpen aan te schaffen op een plek die wat dichter bij de beschaaftde wereld ligt. Op die wijze loopen wij tenminste niet de kans, dat men ons alles voor den neus zal hebben weggekocht.”

„Je kunt wel gelijk hebben, Brand — en wij zullen ons dus voornemen, aan alle stations die wij aandoen goed uit te zien.”

Het verdere van den ochtend werd besteed aan de verdere voorbereidselen, en kort na de lunch namen de drie mannen voorloopig afscheid van de stad, waar zij zooveel avonturen hadden beleefd en lieten haar over aan haar nachtelijke genoegens, haar ontzaglijk verkeer, en haar daverend zakenleven. Daar mocht men verder „geld verdienen” zooveel men wilde — zij meenden het betere deel te hebben gekozen, door de vrije natuur tegemoet te trekken, zich de leden te stalen, en gezond te worden.

Het huis bleef ledig achter, maar Raffles had het met opzet niet van de hand willen doen, daar het nog volstrekt niet zeker was, of hij en zijn metgezellen de Vereenigde Staten aanstonds na hun jachtpartij wel zouden verlaten.

Inderdaad lieten zij ook de trouwe duikboot achter in het goedverborgen hol, een vijftigtal mijlen ten westen van de hoofstad van Nieuw-Schotland, en het zou na hun terugkeer wel noodzakelijk blijken, het trouwe schip aan een grondig onderzoek te onderwerpen, alvorens zij er weder den tocht over den Oceaan mee konden aanvaarden.

En nu zaten zij in hun treincompartiment* en alle drie voelden zich gelukkiger, dan zij ooit hadden gedaan in die vreeselijke stad, waar de misdaad zoo welig tiert!

Het was alsof drie schooljongens hun vakantie begonnen!

TWEEDE HOOFDSTUK.

DE KENNISMAKING MET DE WILDERNIS.

Een reis door het zuiden van Canada, van Oceaan tot Oceaan, biedt velerlei afwisselingen.

De trein snelt soms urenlang door nog onontgonnen prairiën, die al zeer weinig het oog kunnen boeien, maar dan plotseling rijzen aan alle zijden de dichtbegroeide bergen op, links stort zich een waterval bruisend in den afgrond, rechts verheft zich de rotswand, dan volgen verrukkelijk schoone bosschen van pijnboomen en sparren, trotsche eiken en dennen en eensklaps houdt al dit schoons weder op, de dorre prairie strekt zich weer voor den trein uit, schier eindeloos, dan komen vette weiden, bespikkeld met prachtig vee, uitgestrekte boomgaarden, die somtijds het kwart van de oppervlakte van een Nederlandsche provincie beslaan, de trein ijlt over een rivier, breed als een zee-arm of wel hij volgt den oever van een meer, en zoo volgt het eene landschap op het andere, uren, dagen achtereen.

De reis duurt meestal tusschen zes en zeven dagen, van zee tot zee, nu en dan werd de locomotief verwisseld, maar de wagon bleef altijd dezelfde, en ook het bed, evenals de conducteurs en de negerbedienden.

Wat vaker veranderde, dat waren de reizigers.

Er bleken er ditmaal heel wat te zijn, die dezelfde bestemming hadden als onze drie avonturiers, en veler uiterlijk was er niet naar, vertrouwen in te boezemen. Het waren krachtig gebouwde lieden, de meesten in den bloei van hun jaren, die hunne medereizigers grimmig opnamen, — en dat begon al halverwege, toen men Edmonton nog nauwelijks gepasseerd was.

De koude nam toe, hier en daar was sneeuw gevallen, maar nog nergens was het zoo, dat men onmogelijk verder kon.

Trouwens, de Canadeesche spoorwegen beschikken tegenwoordig over zeer krachtige sneeuwplougen, die in staat zijn, een sneeuwlaag van meer dan een meter dikte, met vrij groot gemak terzijde te schuiven, of liever te spuiten.

Maar het zou spoedig genoeg blijken, dat de mensch het toch nog altijd in sommige gevallen moet afleggen tegen de wonderbaarlijke kracht van de natuur.

Toen de reizigers dien morgen ontwaakten, was het de vijfde dag van de reis, en men zou

over een uur het stadje Hazelton bereiken. Het was alsof de dag hier slechts met de grootste moeite ontworstelde aan den greep van den nacht. Als men de gordijntjes terzijde sloeg, die de nauwe slaappleatsen afsloten, dan zag men in een smalle coupé-gang, waar nog altijd het electrische licht brandde, ofschoon het reeds acht uur in den morgen was.

En deed men hetzelfde met de gordijntjes die de zijramen afsloten, dan zag men aanvankelijk volstrekt niets, want de ramen waren stijf bevroren.

Blies men dan uit alle macht wat warmen adem tegen de ijsbloemen, zoodat er een klein rondetje ontstond, dan zag men als het ware een grijze nevel en in dien nevel dwarrelden onophoudelijk en heel zachtjes dikke sneeuwvlokken neer — zoo dik als men ze in Europa nergens kent, tenzij in het noorden van Rusland.

Het was alsof de trein door een laag van watten reed.

De geluiden klonken dof, en zelfs het eentonig geratel van de wielen was ternauwernood te vernemen.

Men kon op geen meter afstand zien, want alles verwaasde in dien grijzen damp. De rook van de locomotief hing laag boven den grond, en scheen niet de kracht te hebben zich te verheffen in die dikke lucht die hem terneder drukte.

En dadelijk kregen de reizigers den indruk:

De machine spant zich tot het uiterste in, en toch loopt de trein veel minder snel dan hij het gisterenavond deed.

En dat was ook volstrekt geen wonder, want het sneeuwde sedert middernacht, zooals het alleen maar des winters in Canada kan sneeuwen. Het is waar, dat men zich hier nog onder den vijf-en-dertigsten breedtegraad bevond, maar ook op die breedte kan het somtijds geweldig sneeuwen.

Door de gang liepen nu en dan negerkellners bedrijvig heen en weer, elkander op gedempten toon toeroepend.

Sommige reizigers waren reeds opgestaan, hadden een kijkje genomen op het ruime uitzicht-balkon, dat zich aan de meeste groote sneltreinen aan den achterkant van den achtersten wagon bevindt, en kwamen met bedrukte gezichten terug.

Het sneeuwde hard, het zou waarschijnlijk nog harder gaan sneeuwen, en het zag er volstrekt niet naar uit, dat het spoedig zou ophouden. Het was zoo erg, dat, ondanks de altijd nog groote snelheid van den trein, de rails op twintig meters afstand achter den achtersten wagen, reeds niet meer zichtbaar waren.

Alspoedig kwamen er andere berichten binnen.

Twee van de krachtigste locomotieven waren dien nacht voor den trein gespannen, en de voorste was voorzien van een sneeuwruimer. Tot dusverre ging het nog wel ongeveer, maar de machinisten verklaarden, dat het hun zou verbazen, als men Hazelton zou halen. Want op dit oogenblik reed men nog over de open vlakke, waar de wind vrij spel had, zoodat de sneeuw zich nergens kon ophoopen. Maar tien minuten verder zou men een plaats bereiken, een soort van hollen weg, waar zich vooral aan den kant, van den wind afgewend, een vrij hooge rotsmuur verhief, over een lengte van meer dan drie kilometers.

En waarschijnlijk zou de wind daar de sneeuw, die niet verder kon, hebben opeengepakt tot een hoogte zooals men die zelfs daar met weinig ontmoet. En was dat het geval, dan zouden zelfs de twee machtige locomotieven met hun sneeuwplougen tegen die overmacht niet zijn opgewassen.

Dat was geen aangenaam vooruitzicht, en de reizigers die toen nog geslapen hadden, kleedden zich knorrig aan, huiverend, zeer uit hun humeur.

En onder een zeker deel van de reizigers leek wel een soort van muiterij uit te breken. Dat waren de lieden met hun verdachte tronies, voorzien van een groote hoeveelheid bagage, in zeildoek gepakt, of eenvoudig in lappen gewikkeld, en die het de maatschappij schenen te verwijten, dat zij niet zorgde voor een geheel vrij spoor.

Alsof er iets viel uit te richten tegen dien sneeuwval, die zelfs op de vlakke binnen zes, zeven uren een laag verwekte van bijna een halven meter dikte!

En binnen de fatale tien minuten was het lot van den trein beslist.

De locomotieven lieten een snerpend gefluit hooren en schenen zich tot het uiterste van hunne krachten in te spannen.

Het leek of de geheele trein sidderde bij zijn pogingen, om door de sneeuwlaag heen te breken. Het was duidelijk dat hij hoe langer hoe langzamer begon te rijden.

En niet ver van de plek, die door de machinisten zoo gevreesd was, stond hij til als een doodelijk vermoeid dier, hijgend en trillend.

Hier en daar gingen kreten van woede op, on-

danks het verbod van de conducteurs stapten vele reizigers uit, en de reden van het oponthoud werd spoedig duidelijk — de voorste locomotief stond tot bijna aan de pijp in de sneeuw! De witte laag had zich opgehoopt tegen den ruimer, tegen het machtige lichaam van de machine. Inderdaad had de rotswand als een soort van golfbreker gewerkt — maar in dit geval waren de golven niet teruggedrukt, maar hadden zich op elkaar gestapeld, onophoudelijk, urenlang, totdat de geheele holle weg gevuld was — en die was op deze plek van vier tot vijf meters diep!

Raffles en Brand, die zich op de loopplank hadden begeven, zagen onmiddellijk dat de trein reddeloos vaststond. Zelfs de groote sneeuwspuiter zou hier geen redding kunnen brengen, verondersteld, dat hij het tot deze plek zou kunnen brengen.

Men zou waarschijnlijk het uiterste middel moeten aangrijpen, dat in dergelijke gevallen soms wordt toegepast, en de sneeuw door middel van zwakke dynamiet-ontploffingen geleidelijk op te ruimen.

Maar dat zou vele uren moeten duren, omdat eerst van Hazelton, dat nog een kwartier rijdens met den trein verder lag, een afdeeling genietroepen zou moeten aanrukken. En hoe die hier zou moeten komen — dat leek een raadsel! De manschappen zouden van ski's of sneeuwschoenen gebruik moeten maken, want op die dikke laag pas gevallen sneeuw zouden de honden de sleden niet dan met de grootste moeite vooruit kunnen krijgen.

Reeds waren conducteurs en machinisten bezig met groote scheppen de sneeuw van voor de locomotief weg te ruimen, maar het was, zooals onmiddellijk te zien viel, een volkomen vruchteloze arbeid. Op die wijze werkende zou men vele weken noodig hebben om den geheelen hollen weg van sneeuw vrij te maken — en dan nog alleen maar, als het ophield met sneeuwen en het leek integendeel wel, alsof de natuur hier den spot dreef met den zwakken mensch, want de sneeuwvlokken begonnen hoe langer hoe sneller en talrijker te neer vallen. Bleef dit aldus aanhouden, dan zou de geheele voorste helft van den trein, die zich reeds in den hollen weg bevond, binnen een half etmaal volkomen bedolven zijn!

Brand, die een oogenblikje naar het nutteloos gewroet van den conducteur had gekeken, wendde zich tot Raffles en vroeg:

„Wat denk je te doen? Zullen wij afwachten of er hulp komt?”

„Maar dat zullen wij immers wel moeten, waarde Brand! Zie jij kans, door die sneeuwjacht het station te bereiken?”

„Wilde je nog verder gaan dan Hazelton?”

„Nee, dat heeft geen doel! Oorspronkelijk had ik tot het eindstation Port Simson willen gaan, om te trachten, daar een boot te huren, om ons zoover mogelijk noordwaarts te brengen. Ik vrees echter dat die sneeuwval een streep door mijn rekening haalt, want er lijkt geen sprake van te zijn, dat er voorloopig eenige beweging komt in dezen trein — of in welken anderen dan ook! Trouwens had ik in Hazelton sleden en honden willen koopen. Dat wordt nu een noodzakelijkheid, want je behoeft maar naar de lucht te zien, om te weten dat er nog dagen achtereensneeuw uit de lucht zal blijven vallen. Wij treffen het slecht — die overvloedige sneeuwval in het begin van November en op deze breedte is uitzondering.”

„Als dat zoo is, Edward, dan stel ik voor, ondanks alle moeilijkheden te willen pogen, te voet het station te bereiken!”

„Dat is volkomen onmogelijk, Brand, wij hebben geen sneeuwschoenen!”

„Er zijn er in den trein!” hernam Brand levendig. „De conducteurs hebben er altijd bij zich. Zij kunnen zich gemakkelijk nieuwe verschaffen en hebben er op dit oogenblik toch niets aan.”

„Dan kunnen wij het althans probeeren!” meende Raffles. „Gelukkig hebben wij nog geen bagage, behalve onze geweren in hun foudralen en onze revolvers. In den trein blijven is in ieder geval het onverstandigste wat wij kunnen doen — want Hazelton is geen groote stad en het zal niet zoo gemakkelijk zijn, ons daar de noodige honden en de rest aan te schaffen. Bedenk dat het stadje in een bocht van den spoorweg ligt, die zich dan weer zuidelijk afbuigt, zoodat de gouddelvers die naar het noorden moeten, daar zeker voor het meerendeel den trein zullen verlaten. Laten wij spoedig zien dat wij sneeuwschoenen krijgen.”

De twee mannen klommen weer in den trein, na de sneeuw van hun kleeren te hebben geklopt, en zij bemerkten al dadelijk, dat een niet onbelangrijk gedeelte van de reizigers hetzelfde voornemen koesterde als zij.

Er waren er echter maar weinigen, die zich reeds eerder van sneeuwschoenen hadden voorzien.

Die wierpen nijdig hunne bagage op de sneeuw, zochten latten bijeen, maakten daar een soort slede van, stapelden er hun bagage op, en spanden zich er zelf voor, om, met behulp van hun sneeuwschoenen naar het station te trekken, waarvan zij ongeveer drie uren loopens verwijderd waren.

De conducteurs hadden reeds het wachtwoord uitgegeven — men zou er zich op moeten voorbereiden, dat de reizigers vele uren, misschien

wel een paar dagen zouden moeten wachten, alvorens de reis kon worden voortgezet.

Een van de conducteurs was voornemens, zich naar het dichtstbijzijnde blokhuis te begeven en daar een telegram naar het station te verzenden, met een verzoek om hulp. Hij zelf echter was er van overtuigd, dat dit weinig zou baten. De man verklaarde, reeds achttien jaren op deze lijn te rijden, maar nog nooit iets te hebben bijgewoond, zelfs niet in het hartje van den winter, dat kon worden vergeleken bij dezen overvloedigen sneeuwval, zoo vroeg in het barre jaargetijde.

Raffles en Brand begaven zich naar den bagagewagen, waar zij een conducteur aantroffen, en de eerste wendde zich dadelijk tot den ambtenaar met de vraag:

„Kun je ons aan sneeuwschoenen helpen, goede vriend? Wij willen er je goed voor betalen!”

„Hoeveel moeten het er zijn, mijnheer?”

„Drie paar!”

„Die heb ik nog juist! — maar als ik u was zou ik den tocht maar liever niet wagen, vooral als u nieuwelingen bent!”

„Dat zijn we gelukkig niet, vriend!” antwoordde Raffles glimlachend. „En wij zijn niet voornemens hier te blijven! Wat vraag je voor die sneeuwschoenen?”

„Ik betaal je vijf dollar per paar!” klonk een ruwe stem eensklaps achter den rug van de beide vrienden.

Zij wendden zich om, en zagen een grofgebouwden kerel op den drempel van de deur staan, die uit een smerig pijpje rookte, en in zijn zak frommelde, zeker om er geld uit te halen.

Raffles keek den man even aan, en zeide koeltjes:

„Je komt te laat, vriend! Wij onderhandelen op dit oogenblik met den conducteur en overal geldt het: Wie het eerst komt, het eerst maalt!”

„Dat mag dan overal zoo zijn — maar hier doen we niet aan die malligheid!” zeide de man met een ruwen lach. „Je mag wel weten, wie ik ben. Ik ben Jef Patterson. In het noorden kennen ze me. En daar weten ze ook, dat Jef zich de kaas niet van het brood laat eten! Hoe is het, conducteur — krijg ik me sneeuwschoenen of niet? Ik en mijn twee maats hebben er juist drie paar van nodig!”

De conducteur scheen een oogenblik te aarzelen. Dat hij den man kende was niet waarschijnlijk, maar zijn gezicht scheen hem aan te manen tot voorzichtigheid.

Maar Raffles wilde nu eenmaal zijn sneeuwschoenen hebben en zei daarom rustig:

„Ik was van plan, je tien dollar voor het paar te bieden conducteur, maar nu maak ik er vijftien van!”

Nu kost een paar sneeuwschoenen in normale tijden zelden meer dan twee dollar per paar, en de conducteur zou dus een voortreffelijk zaakje doen, vooral omdat de zijnen lang niet nieuw meer waren.

Hij knikte dus, en zeide:

„Ik zal ze voor u gaan halen, mijnheer. U is hier het eerst bij me gekomen. U heeft dus de voorkeur.”

De man op den drempel slaakte een woeste vloek, en de volgende seconde had hij de hand in den zak gestoken, en toen hij ze er weer uithaalde, blonk de loop van een zware revolver in het onzekere licht, dat door de bevroren ruitjes naar binnen drong.

Maar hij kreeg geen gelegenheid om het wapen te richten, want plotseling rees er een reusachtige gestalte achter hem op, zijn rechterpols werd als het ware in een bankschroef geklemd, daarna werd zijn rechterarm hem op den rug gewrongen met onweerstaanbaar geweld, en hij moest, met een schreeuw van pijn, zijn vingers wel ontspannen, die den kolf omvat hielden, wilde hij voorkomen dat zijn arm uit het lid werd gewrongen.

Met een zwaren slag viel het wapen op den houten vloer, en een joviale stem riep lachtend:

„Ik heb hem stevig beet, mylord! Wat moet ik met hem doen?”

„Neem hem die revolver maar af — James, dat is ruimschoots voldoende! Hij zal dan wel inzien, dat er met ons niet te gekscheren valt!”

De reus bukte zich, Patterson nog steeds vasthoudend, raapte de zware revolver op, en liet die in zijn eigen zak glijden.

Toen pas liet hij den kerel los, die zich langzaam omdraaide, den reus een kort oogenblik opnam, en een oogenblik scheen het, alsof hij zich op hem wilde werpen, maar een blik op het machtige lichaam en de geweldige vuist, die hem nog voor zijn neus werd gehouden, scheen hem tot andere en betere gedachten te brengen.

Hij bukte zich, keek nog eens om naar Raffles, wierp hem een blik vol woesten haat toe, en sloop toen onder den opgeheven arm van Henderson door, den wagon uit.

Op het bruggetje draaide hij zich nog eens om, hief dreigend de vuist op, en siste tusschen de tanden:

„Ik zal je gezicht onthouden, mooie mijnheer! Patterson vergeet niet gauw een belediging — je hebt mij den voet dwars gezet — en als ik je

in het noorden nog ooit mocht aantreffen, neem je dan voor mij in acht!”

„Dank u, mijnheer Patterson!” zeide Raffles hoffelijk. „Een gewaarschuwd man is er twee waard! Ik denk echter wel niet dat wij elkander nog zullen ontmoeten. In het tegenovergestelde geval — wel, ook ik zal uw tronie niet zoo spoedig vergeten!”

Bijna stikkend van woede verwijderde de kerel zich, en Brand zeide zachtjes:

„Nu, dat is een fraai begin! En nu zijn wij nog nauwelijks onderweg! Als de lieden daar in het noorden van het zelfde slag zijn...”

„O, dat zijn zij, voor minstens 90 procent mijn waarde!” gaf Raffles koeltjes ten antwoord. „Wij hebben echter niets met hem te maken, en kunnen hem, als wij willen, uit den weg blijven! Conducteur, vlug die sneeuwschoenen!”

De conducteur, die een beetje bleek was geworden, want hij was een man des vredes, die niet van zulke „opschudding” hield, bukte zich haastig naar een kist, die in een hoek stond, opende ze, haalde er eerst wat kleeren uit, en vervolgens drie paar nog zeer goed bruikbare sneeuwschoenen.

Het zijn voorwerpen, die wel een weinig gelijken op tennisrackets, zonder steel evenwel, en van een langwerpigen vorm, en gemaakt van taai beukenhout, bespannen met snaren, uit de darmen van den wolf gedraaid. In het midden van deze kruiselings gespannen snaren bevindt zich een samenstel van lederen riemen, waarmee men deze schoenen aan den voet kan bevestigen.

Zij beletten het zakken in de sneeuw, en een geoefend man kan er zich vrij snel op voortbewegen.

De drie mannen, die het geraden achtten, hun verblijf in den trein zooveel mogelijk te bekorten, na de onaangename ontmoeting met den heer Jef Patterson, haastten zich, na den conducteur betaald te hebben, hunne geweren te grijpen, zich den rugzak om te gespen, dien zij als eenige bagage met zich voerden en uit den trein te springen.

Zij bonden zich de sneeuwschoenen haastig onder de voeten, en richtten toen hun schreden westwaarts. Zij waren aanvankelijk in gezelschap van een twintigtal lieden, die hetzelfde doel schenen te hebben. De meesten echter lieten zij spoedig achter zich, omdat deze verplicht waren, hun zware bagage achter zich aan te slepen over de sneeuw.

DERDE HOOFDSTUK.

HAZELTON.

De sneeuw viel nog steeds uit de dichtgrijze lucht.

Ofschoon het nu volop dag was, kon men ternauwernood tien meters voor zich uit zien. Er was een ijzige wind komen opsteken uit het oosten, die weliswaar den drie mannen gunstig was, daar hij hun in den rug blies, maar die het gaan niettemin bemoeilijkte, en de koude deed toenemen.

Alle drie waren gekleed in korte pelsen, van zeildoek gemaakt, waarop de sneeuw geen vat had, en gevoerd met de huid van den bever. Zij droegen hoofddekseis van dezelfde stof. Hunne geweren goed ingevet, bevonden zich in de foudralen, en zij droegen hunne munitie in een tasch van zeehondenvet om het middel.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat er hier van een weg niets te bespeuren viel. Toch herinnerde Raffles zich zeer wel, dat er een moest zijn, die hier evenwijdig liep met de rails, maar op dit oogenblik was hij alleen nog maar herkenbaar aan de telegraafpalen, die hem aan weerszijden omzoomden. Aan de linkerhand ontwaarden de drie mannen lage heuvels, met pijnboomen bedekt.

Hier moest zich ook een stroompje bevinden, maar ook daarvan viel niet het minste te bespeuren.

Het had hier zeker reeds eenige dagen gevoren en het ijsdek was met een sneeuwlaag overtoegen.

Zwijgend worstelden zij verder, want spreken viel moeilijk onder die groote inspanning, terwijl zij zich schrap moesten zetten tegen den fellen wind in, die hen voorover dreigde te werpen.

Een uur ging voorbij, en toen zij eens achter zich zagen, bemerkten zij nog maar een viertal mannen, die eveneens maar weinig bagage bij zich droegen en die goed geoefend schenen te zijn in het gebruik van den sneeuwschoen, want zij verloren maar weinig terrein.

Van de rest was reeds niets meer te zien.

Wat later passeerden zij een boerenhoeve, waarvan nog alleen het groote dak boven de sneeuw scheen uit te steken.

Een half dozijn knechts of zoons van den boer waren uit alle macht bezig, de sneeuw weg te ruimen van voor de huisdeur.

Een dun rookwolkje slierde omhoog, uit den schoorsteen.

En dat was het eenige teeken van leven.

Canada is hier nog tamelijk dun bevolkt en hoeven van dezen aard zijn sporadisch. Steeds verder gingen zij, en de vermoeidheid begon zich te doen gelden, toen zij eindelijk de eerste huizen in het oog kregen van het kleine stadje, hetwelk het doel was van hun tocht.

Een zucht van verlichting ontsnapte hen. Hazelton was maar een kleine stad, maar toch gaven die huizen hun een zeker gevoel van warmte en van veiligheid.

Nog altijd viel de sneeuw, ofschoon niet meer zoo dicht, en het was goed dat hun kleederen van buiten van zeildoek waren gemaakt, anders zouden zij zeker die vracht niet hebben kunnen torsen, die hen op het lichaam zou zijn vastgevroren.

Toch was het op dat tijdstip nog maar 10° onder nul, en de drie mannen wisten dat zij in noordelijker streken nog heel andere temperaturen te verduren zouden krijgen.

Zij bereikten tegen het uur van de lunch het kleine stadje, en op het eerste oog was het te zien, dat daar een ongewone drukte heerschte, die zeker onmogelijk verband kon houden met een of anderen marktdag, want daartoe was de tijd reeds lang voorbij.

In de vrij goed aangelegde straten, waar de sneeuw hier en daar meer dan een meter hoog lag, krioelde het van mannen, klaarblijkelijk vreemdelingen, die daar zeker niet thuis behoorden. Het scheen alsof zij allen zeer gehaast waren, en men zag hen winkel in winkel uit loopen, sommigen gestoken in pelsen, anderen gewikkeld in dikke jassen, maar er waren er ook genoeg, van wie men zich verwonderd afvroeg, hoe zij het in hun simpel overjasje, met een enkele boufante als bescherming dachten uit te houden in de ijzige koude van de Noordpoolstreken! Dit was dus het volkje, dat aangetrokken door een onweerstaanbare macht, een reis van ruim een maand wilde gaan ondernemen, teneinde die veelbegeerde plek te bereiken, waar wederom goud in den bodem was gevonden.

Een reis van een maand, die wel eens twee maanden zou kunnen duren, dwars door het gebergte, over eindelooze sneeuwvlakken, over de bevroren rivieren!

Er waren sterke mannen onder, gehard door

een leven van arbeid, houthakkers uit de Canadeesche wouden, kolenbranders, mijnwerkers — maar er waren ook kantoormenschen, met smalle schouders en holle kaken, die, lang voor zij de helft van den weg zouden hebben afgelegd, zouden bezwijken. Men bedenke wel, dat er in die streek van Canada volstrekt geen treinen bestaan. Men vindt slechts, honderden mijlen verder noordwaarts een klein spoorlijntje, hetwelk te Skagway begint, over het rendiermeer voert, en te White Horse, dat wil zeggen omtrent vijftig mijlen verder, weder eindigt. Tot dusverre is deze spoorweg niet verder doorgetrokken, en het ziet er ook niet naar uit, dat dit in den eersten tijd het geval zal zijn. En wat beteekent die afstand van vijftig mijlen op dien schier eindeloozen weg, dien men onmogelijk anders kan afleggen dan per slede, tenminste wanneer men er geen half jaar voor wil nemen?

En toch wordt dit gedaan!

Er zijn goudzoekers, te arm om zich honden en een slede te kunnen aanschaffen, en die volmoed naar het noorden trekken, door het uitgestrekte land, maar de meesten daarvan brengen het niet ver!

In den zomer is het natuurlijk heel wat anders. Het is waar, dat de wegen niet ideaal zijn, maar met een Fordje doet men al heel wat, en er zijn weinig boeren in die streek die er niet zulk een voertuigje op na houden. En waar het auto'tje niet kan komen, daar biedt het trouwe paard zijn diensten, soms voor den wagen, meestal onder den man bereden.

Het is dus geen wonder, dat reeds hier alles in het werk werd gesteld om zich honden te verschaffen, en ook sleden.

Maar nu wil het geval, dat een zoo'n sterke sneeuwval in Hazelton zoo goed als nimmer voorkwam, en de sneeuwlaag was nooit zoo dik of men zag wel kans, er met paard en wagen over te trekken. Veel honden waren er dus in dit stadje niet te krijgen, en die er waren, schenen reeds zoo goed als uitverkocht te zijn.

Vandaar die koortsachtige drukte, dat heen en weer loopen, dat zoeken in hoeken en gaten.

Hier en daar zag men op de besneeuwde straat zeer zonderlinge equipages — een veel te groote paardenslede, waarvoor, naast een half lammen Sint Bernard, een hond was gespannen, die een kruising was van een New-Foundlander met een of anderen straathond!

En de onervaren bezitter van dit garnituur dacht in vollen ernst dat hij wonder wat bereikt had, en zeker ver voor de anderen het stadje Nome zou bereiken aan de Bering Straat gelegen!

Maar ook waren er uitstekende spannen, soms wel eens bestaande uit twaalf krachtige honden,

allen ongeveer even groot, gehard, woest, in staat om een slede uren en uren lang voort te trekken, zonder behoefte te hebben aan rust of aan voedsel.

En onveranderlijk behoorden die voertuigen toe aan menschen, die het werk meer bij de hand hadden gehad, en die wisten wat hun te wachten stond.

Het eerste wat Raffles en zijn metgezellen deden, was, zich warm voedsel te verschaffen. Zij hadden behoefte aan een warm maal, en traden dus de eerste de beste inrichting binnen, die een samenvoegsel bleek te zijn van een logement, een koffiehuis, en een soort van bazar!

Het was er zeer druk, en de eigenaar, een dikke, kleine Duitscher, had handen te kort om iedereen te bedienen, en had reeds de hulp moeten inroepen van zijn vrouw, zijn twee dochters, zijn zoon, en nog enkele bedienden.

In een raar mengelmoesje, half Duitsch, half Engelsch, verklaarde de man juist voor de honderdste maal dat hij zijn sleden en zijn honden reeds lang verkocht had, maar dat hij nog kamers vrij had om te logeeren.

Van dat laatste aanbod maakte niemand gebruik, want iedereen was voornemens, zoo spoedig mogelijk verder te trekken, voortgezweept door de ziekelijke begeerte, tot de eersten te behooren, die zich zouden vestigen aan de oevers van den Yoekon, waar het goud gevonden was.

Het eerste wat Raffles deed, was beslag te leggen op eenige van die slaapkamers. Want hij had volstrekt geen haast, als hij er maar eenmaal in geslaagd was, zich een goed voertuig te verschaffen, met een betrouwbare bespanning, en als het kon, een gids, waarop men kon rekenen.

Hij immers was niet hier gekomen om te delven naar goud, maar eenvoudig om een paar maanden ontspanning te zoeken, den invloed te ondergaan van de plechtige stilte der eindeloze sneeuwvelden, en der besneeuwde bosschen.

En het was bijna met medelijden dat hij keek naar al die gezichten, zenuwachtig vertrokken, waarin de oogen schitterden van onderlinge naijver, gereed om aanstonds uit te barsten tot een woesten twist.

Er was een ruime, goed verlichte gelagkamer, die er helder uitzag, en het leek alsof Frau Böhle, de echtgenoot van den logementhouder, in het geheel niet zoo bijzonder gesteld was op dien onverhoedschen toeloop van slecht gekleede, naar goedkoop brandewijn en ordinaire tabak riekende lieden, die weinig verteerden, altijd maar om honden schreeuwden, links en rechts in het rond schoven, vloekten en elkaar met hun breede messen bedreigden.

Raffles en zijn beide vrienden hadden zich

een plaatsje uitgezocht aan een der tafels, niet ver van het reusachtige buffet, en dadelijk kwam de eigenaar aandribbelen op zijn korte beenen, vol ijver om die lieden te bedienen die zooveen een kamer hadden besproken, en er zoo geheel anders uitzagen dan het meerendeel van den troep, die, vloekend in alle talen der wereld, zijn gelagkamer vulden.

„Is u tevreden over de zaken, heer Böhle?” vroeg Raffles, nadat hij heeten wijn had besteld, en een maaltijd van boonensoep, varkensvleesch en tomaten, het eenige wat de hotelier op dit oogenblik nog kon verschaffen.

„Ach du lieber Gott, nein!” weeklaagde Herr Böhle. „In het begin ging het nog wel, maar er komen er te veel, mijnheer! En het is zulk een volk! Zij verteren weinig, en die toevallig veel verteren, — die vergeten te betalen! Ik ben aan zulke gasten niet gewend, ik ben een bedaard man, en ik loop niet altijd met een revolver in mijn zak! Ik hoop maar dat die *Gold Rush* gauw voorbij is! Denk je hier lang te blijven?”

„Nu, zeker niet langer dan hoogstens een paar dagen, Herr Böhle,” antwoordde Raffles glimlachend. „Mijn vrienden en ik kwamen hier om te jagen. Maar ook wij moeten veel verder noordwaarts trekken. Zoodra wij een slede hebben gevonden en honden, gaan wij verder!”

Herr Böhle keek een oogenblik schichtig rond, boog zich toen voorover en zeide fluisterend:

„Als u nog twee dagen wacht, kan ik u helpen! Dan komt mijn zwager hier, die voor mij een slede en tien beste honden zou meebrengen. Ik ben intusschen van plan veranderd, en ik heb die slede voorloopig niet noodig — zeker niet voor over een paar maanden en tegen dien tijd kan ik wel nieuwe krijgen. Gij ziet er als een beschaafd man uit, en ik weet dat gij een goeden prijs zult willen betalen!”

Raffles keek even in het dikke gezicht, met ronde brilleglazen, en zeide glimlachend:

„Ik houd rekening met de omstandigheden, Herr Böhle, en als de slede werkelijk goed is, en de honden zijn sterk en gezond, echte trek-honden....”

„Richtige Eskimohunde, Herr!” riep Böhle vol geestdrift uit, terwijl hij zijn vingertoppen kuste. „Ik had er mijn zwager honderd vijftig dollar voor moeten betalen — met inbegrip van de slede — maar vergeet niet dat er toen nog geen sprake was van goud in het noorden!”

Hij knikte Raffles met een grappig knipoogje toe, die hem onmiddellijk begreep en rustig ten antwoord gaf:

„Het is billijk dat ik mij regel naar de wet van vraag en aanbod, Herr Böhle! Zoudt gij vijf-honderd dollar genoeg vinden? Zoo ja, dan

leg ik bij voorbaat beslag op uw slede, en zelfs ongezien koop ik ze!”

De Duitscher stak Raffles zijn dikke witte hand toe, alsof hij hem reeds jaren kende, en zeide op gedempten toon:

„De slede is u, mijnheer! Ik hoop nu maar dat mijn zwager zich niet laat afschrikken door het weder. Het ziet er naar uit, alsof het nog wel een vollen dag zal blijven doorsneeuwen, en nu zal ik voor uw maaltijd gaan zorgen — gij zult zien waartoe Böhle in staat is!”

Nu, dat bleek spoedig genoeg, want een van de dochters, een blozend roodharig meisje, met Vergeet-me-niet-oogen, kwam geholpen door een dienstmaagd, zwarter dan ebbenhout, aandragen met een terrine kokende soep, die zoo voortreffelijk rook, dat Brand, naar zijn eigen zeggen, er de tranen van in de oogen kreeg, en er aanstonds een gedicht op wilde maken. Er waren boonen in, er was kool in, en er dreven kleine dobbelsteentjes rendiervleesch in.

De drie mannen waren hongerig en koud, en die soep smaakte beter dan de fijnste oxtail, die zij nog ooit in het duurste Londensche hotel hadden gegeten.

En was de soep een gedicht — het varkensvleesch was een ballade! Het was dat vleesch, waarnaar men in de beschaafde wereld vruchteloos uitziet. Het was, volgens de ouderwetsche methode, gebraden aan het spit, juist gaar genoeg en malsch. Het was, in het kort, toe bereid, door iemand die zijn vak verstond.

De drie mannen wierpen elkander een veel-beteekenenden blik toe, die meer uitdrukte dan woorden, en vielen op het vleesch aan met de graagte van mannen, die door en door gezond zijn, goede eters, en die een wandeling in een felle koude van drie uren achter den rug hebben.

En terwijl zij aten, bleef om hen heen voortdurend de woelige drukte heerschen van de gaanden en komenden, die haastig iets nuttigden, glazen brandewijn naar binnen wierpen, verrukt dat zij aan het droge Amerika ontsnapt waren en onderhandelende over honden en sleden.

Een enkele vraag had Brand reeds eerder de overtuiging geschonken, dat het zoo goed als nutteloos zou zijn, te willen trachten, hier nog een enkelen hond te vinden, in staat om zijn pooten te verzetten. Voor goede honden waren reeds onmogelijke prijzen betaald, tot honderd dollar per stuk toe — in normale tijden kost een sledehond van twee tot vier dollar, en in het laatste geval moet hij al bijzonder goed zijn — en men was reeds begonnen, sleden te timmeren uit brandhout, afgedankte ladders, schuttingplanken en andere waardelooze rommel, die het

binnen een week stellig zouden afleggen tegen den invloed van de koude en de vochtigheid.

Een goede slede moet uit kurkdroog beukenhout gemaakt zijn, er moeten zoo weinig mogelijk spijkers aan gebruikt zijn, zij moet goed in evenwicht liggen en dan pas heeft men de zekerheid, dat zij zich onderweg niet zal begeven.

Het begon mistig te worden in het groote lokaal, zoo zwaar werd er gedampt. Toch viel er niet aan te denken, een raam open te zetten, want de koude nam snel toe. Ongeveer in het midden van de groote zaal stond een geweldig groote, ijzeren kachel, waarvan de pijp eenvoudig door

den muur was heengestoken, en die op dat oogenblik roodgloeiend stond.

Recht tegenover het buffet liep een soort van gaanderij dwars over de gelagkamer, bereikbaar langs een trap van prachtig eikenhout, zwart van ouderdom, en fraai bewerkt met Indiaansche motieven, en op die gaanderij kwamen de deuren uit van vier logeerkamers. Zij bevond zich omtrent drie meter boven den vloer van de gelagkamer.

En terwijl de drie mannen daar zoo rustig aten, en hun omgeving eens opnamen, ging de deur weer open, en binnen trad Jef Patterson, op den voet gevolgd door twee van zijn kornuiten.

VIERDE HOOFDSTUK.

DE STRIJD OM DE HONDEN.

De pas binnentredene liet zijn oogen even door de groote zaal dwalen en eindelijk bleven zij rusten op het drietal, dat hem wel degelijk gezien had, maar geen acht op hem scheen te slaan, daar Raffles het streng bevel had laten hooren iederen twist te vermijden, zoolang het maar eenigszins mogelijk was.

Men bevond zich hier in een land, waar het politietoezicht uiteraard onvoldoende was, al bestond het corps dan ook uit moedige, geharde en slimme kerels, dat de revolver hier een taal sprak die alles overstemde en dat zij bijzonder los in den holster placht te zitten.

Men maakt zich hier tamelijk spoedig vijanden — en vijandschap in een land als dit, beteekende nog heel wat anders dan een veete in het oude Europa!

„Onze waarde heer Patterson schijnt dus toch nog zijn sneeuwschoenen te hebben gevonden, mylord!” merkte Henderson op. „Het is maar gelukkig dat ik zijn revolver nog altijd in mijn zak heb.”

„O, de revolver zal ook wel vernieuwd zijn!” meende Raffles schouderophalend. „Wij zullen den kerel aan zijn lot overlaten, dat is het beste.”

Maar Jef Patterson scheen daar juist heel anders over te denken. Hij baande zich met zijn ellebogen een weg door de mannen, die de gelagkamer vulden, met zijn twee vrienden in zijn kielwater, tot hij voor de tafel stond, waaraan de drie vrienden zaten te eten, en met een nijdigen blik even toekeek, de vuisten in de zijde gesteund, om toen met een schor lachje uit te roepen:

„Dat schijnt nogal goed te smaken!”

„Het gaat vrijwel, mijnheer — dank u!” zeide Brand hoffelijk.

„Lui van centjes hé?” vervolgde Patterson. „Dat is aan alles te zien!”

„Wij hebben niet te klagen, mijnheer!” zeide Brand weer, met voorgewende nederigheid.

„En jullie willen ons in de wielen rijden, terwijl je al genoeg hebt!” vervolgde Patterson met stemverheffing.

„Abuis, mijnheer!” verzekerde Brand beleefd. „U is er volkomen naast. Wij denken er niet aan, naar goud te gaan delven — nietwaar heeren?”

Die vraag was gericht, beurtelings tot Raffles en Henderson, die kalm waren blijven voorteten.

„Wij denken er niet aan!” zeide Raffles.

„Wij denken er heelemaal niet aan!” klonk als uit een diepen kelder, de stem van Henderson, die juist zijn mond vol had.

„Zoo? Jagen zeker?” hernam Patterson sarcastisch. „Ja, dat was wel te zien aan de mooie kleertjes. Piekfijne pelsjes! Keurige kaplaarsjes! Sakkerloot, wat zijn we mooi opgedoft! Afijn — geef mij mijn revolver nu maar eens terug, jij daar, met je rooie kop!”

Henderson legde heel langzaam zijn vork neer, keek den spreker met naïeve verontwaardiging aan en toen naar Raffles, die hem een waar-schuwend knipoogje gaf.

De reus scheen iets te hebben willen zeggen, dat minder vriendelijk klonk, maar nu zei hij met een grijnslachje:

„Laat mij dat pistooltje van jou nu maar houden, pokdalige schavuit, bij wijze van aan-

denken! Je begrijpt dat ik er niets onvriendelijks mee bedoel, als ik je zoo noem!"

„Geef dien heer onmiddellijk zijn wapen terug, James!" zeide Raffles volmaakt kalm. „Het is is zijn eigendom en hij zal het nog wel eens noodig hebben, denk ik."

Met tegenzin nam de reus het wapen uit zijn zak, bekeek het eens van alle kanten, scheen diep ergens over na te denken, klapte het open, nam er de zes patronen van zwaar kaliber uit — en het volgende oogenblik, terwijl de omstanders, die langzamerhand gezwegen hadden, verstomd van verbazing toekeken, wrong hij de geopende revolver met een enkele handbeweging zoodanig om, alsof het een vaatdoek was, dat ze onmogelijk meer gesloten kon worden, en een waardeloos vod was.

En toch was die revolver van het beste staal gemaakt en afkomstig uit de fabriek van Colt.

Daarop stak hij het waardeloos geworden wapen, dat niet meer dicht of open kon, met een vriendelijk grijnslachje aan Patterson toe, en zeide:

„Hier heb je je speelgoed, vriendlief! Je ziet dat ik altijd doe wat mij gezegd wordt."

Patterson was groenbleek van woede geworden, en misschien ook wel een weinig van schrik, toen hij dit staaltje van buitengewone kracht aanschouwde, wierp de revolver met een vloek ter aarde, en zeide dreigend:

„Je zult nog wel van me hooren, dat verzeker ik je! Kom jongens — we gaan op zoek naar honden en een slede!"

„Goed succes!" riep Henderson het driet al na, maar hij sprak tegen drie ruggen, en iets meer zeide hij niet; want een strenge blik van Raffles legde hem het zwijgen op.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Herr Böhle zich met deze kleine woordenwisseling volstrekt niet bemoeid had. Ten eerste was hij gewend aan dergelijke twistgesprekken, en ten tweede was het een vast beginsel bij hem, zich nooit te mengen in dergelijke meningsverschillen. Was er politie in de buurt, en werd het te erg, dan ging hij ze halen en was er geen politie, wat natuurlijk in negen van de tien gevallen noodzakelijk zoo moest zijn, dan bracht hij zoo veel mogelijk van zijn glaswerk in veiligheid, trok zich in zijn woonvertrek terug met zijn familie, wachtte rustig het einde van de twist af, en ging na een half uur eens zien, of er dooden gevallen waren en wat men het best met de zwaargewonden kon aanvangen. Hij berekende vlug de schade van het gebroken glaswerk, verdeelde dat eerlijk over de aanwezige gasten, door wat op zijn prijzen toe te leggen, en liet een van de dienstmeisjes met een emmer water aanrukken om den

vloer schoon te dweilen. En daarmee was, wat hem betreft, de zaak afgedaan.

Maar nu week hij toch van zijn gedragslijn af, in zooverre althans, dat hij op Raffles toesloep, en hem met hoogopgetrokken wenkbrauwen toefluisterde:

„Ik zou u willen aanraden, voor dien kerel op te passen, mijnheer! Ik ken dien Patterson wel — hij heeft vier jaren geleden voor een waarde van zestien dollar en achttien Amerikaansche centen in mijn logement gebroken, en bovendien drie ribben van zijn tegenstanders. Hij schiet ook nogal erg gauw, en tamelijk goed. Dat hij bepaald paarden steelt, zal ik niet zeggen, maar hij vindt toch dikwijls een hoefijzer, en als hij het dan thuis bij het lamplicht bekijkt, blijkt er een pony aan te zitten. Ja, ik ken hem! Hij is een heel gevaarlijk man, en hij wordt nog gevaarlijker, zoodra er ergens goud gevonden wordt. Blijf hem uit den weg, dat is alles wat ik u heb te zeggen! Zal ik u nog wat vleesch laten brengen?"

„Het is heel vriendelijk van u, Herr Böhle, — maar wij zijn meer dan voldaan!" antwoordde Raffles glimlachend. „Ik maak u mijn compliment, het maal was uitmuntend!"

Stralend van vreugde trok Herr Böhle zich terug, en de drie mannen staken op hun beurt hun pijpen op, en hielpen aldus den nevel in de groote wachtkamer nog een weinig verdichten.

Maar zij bleven daar niet lang, want de lucht werd spoedig ondragelijk en ondanks de felle koude begaven zij zich op straat, waar nog altijd dezelfde drukte heerschte van dien morgen.

Voor een bazar aan de overzijde stond een vrij hoog beladen slede, met twaalf forsche honden bespannen en de eigenaar hield er de wacht bij, terwijl een tiental kerels met ongunstig uiterlijk vol afgunst naar die uitstekende uitrusting keken, naar de krachtige honden, gezond en sterk, naar de wapens op de slede, naar den voorraad proviand.

Een metgezel van den man was daarbinnen zeker bezig met allerlei inkoopen, keerde terug, zijn armen vol pakken en dozen, laadde die op de slede, een kort bevel klonk, de honden rezen overeind, en de slede gleed weg, terwijl de mannen er op hun sneuwschoenen naast gingen, nagestaard door de achterblijvenden.

Het bleek dat ook de andere bazars al zoo goed als leeggekocht waren, wat betreft kampeertenten, eetketels, pemmycan of gedroogd rendiervleesch in bussen, zijden spek, bevroren als een plank en even hard, gecondenseerde melk, wapens, drinkbekers en vooral wollen dekens en slaapzakken.

Er was een zaak, die des zomers alleen handel dreef in kampeeruitrustingen en waarvan de

gelukkige eigenaar op zijn gesloten deur had geschreven: „Ga maar voorbij! Totaal uitverkocht!”

De avond daalde tamelijk snel, en daar het stadje voor het overige niet veel aantrekkelijks had, keerde het drielal, na hier en daar voor alle zekerheid geïnformeerd te hebben naar honden en sleden, weder naar het gastvrije logement van Herr Böhle terug.

Daar waren de gaslampen reeds ontstoken — Herr Böhle was in dit opzicht uiterst modern! — en het was heerlijk warm in de gelagkamer. De kachel spon als een geweldig groote kat en men zag de vonken de schoorsteenpijp invliegen.

Daar Raffles weinig lust had, zich nogmaals bloot te stellen aan een ontmoeting met Patterson en zijn mannen, verzocht hij, den avondmaaltijd op te dienen in de grootste der logeerkamers.

Dit geschiedde dan ook, en de drie mannen konden rustig, zonder te worden gestoord, den maaltijd gebruiken. Door de gesloten deur hoorden zij weliswaar nu en dan het luide getwist, het gevloek en het ruwe gezang van de gouddeivers daar beneden, maar daarvan trokken zij zich weinig aan.

Het was maar al te duidelijk, dat een man als Patterson hier zijn vrienden moest hebben, en het was beter, indien men zoo weinig mogelijk met hem in aanraking kwam. Hij zou wel spoedig vertrekken, tenminste wanneer hij inderdaad honden en een slede kon krijgen, en dan was men hem voor goed kwijt.

Na den maaltijd bleven de drie mannen op hun kamer, slechts nu en dan even op de gaanderij tredend, om een blik te werpen op het gewoel daar beneden.

Het tafreel was eenigszins veranderd sinds den middag.

Toen waren er uitsluitend mannen, afgezien van de dochters van Herr Böhle, zijn vrouw en de dienstmeisjes, maar thans bevonden zich daar beneden een viertal vrouwen, opzichtig gekleed in vrijwel afgedragen, herhaaldelijk opgelapte costuums van imitatie zijde, helkleurige, diep uitgesneden, en met loovertjes bezet, die flikkerden in het licht.

Een zong er met een schelle stem rauwe liedjes, waarbij zij zichzelf accompaneerde op een banjo, en de drie anderen hadden ieder een cavalier, en dansten in het rond.

Herr Böhle keek er met een schuin oog naar, achter zijn buffet staande, en bleek blijkbaar maar ten halve ingenomen te zijn met deze nieuwigheid.

„Ik denk dat hier morgen wel een oude piano zal staan!” mompelde Brand, die naast Raffles over de leuning hing.

„Ik geloof het niet, Brand! Die Duitscher schijnt juist van dergelijke dingen niets te moeten hebben! Het lijkt mij een bedaard man toe, die tevreden is als zijn kamers bewoond worden en hij nu en dan iets uit zijn bazar verkoopt, maar hij is nu wel zoo verstandig om niet te protesteeren, want zijn logement is hoofdzakelijk van hout opgetrokken en de ergsten onder die mannen daar beneden, zouden er volstrekt geen been in zien, den rooden haan op zijn dak te plaatsen, wanneer hun gastheer zich tegen hun wenschen zou durven verzetten! Ik denk dat hij den hemel zal danken, wanneer de trek naar de goudvelden goed en wel voorbij is.”

Het getier bleef gedurende het grootste gedeelte van den nacht aanhouden, er kwamen nieuwe gasten, anderen vertrokken, er scheen stevig te worden gedronken, en tweemaal hoorde men schieten, met geen ander gevolg dan dat de trekhonden in den stal woedend begonnen aan te slaan.

Den volgenden morgen bleek het, dat er een kleine woordenwisseling had plaats gehad tusschen een man, pas aangekomen, die geen plaats op zijn slede had willen inruimen aan mijnheer Jef Patterson.

Patterson had den onwillige op een paar kogels getraceerd, die hem een lesje moesten geven, maar het lesje was wel erg streng geweest, want de man lag op dit oogenblik zwaar gewond in het ziekenhuis. Zijn slede echter, met inbegrip van de honden, was dienzelfden nacht spoorloos verdwenen, en dus toch den neus van Patterson voorbij gegaan.

Hieruit bleek dus overduidelijk, dat de schavuit ondanks zijn zoeken, geen honden had kunnen vinden, en nog altijd in het kleine stadje vertoefde.

Dat was het eenige nieuws, en men sprak er over met volmaakte onverschilligheid, als over iets, dat de moeite van een bespreking nauwelijks waard is.

Raffles en zijn beide vrienden, die tezamen twee kamers in gebruik hadden, door een tusschendeur met elkander in verbinding staande, stonden niet al te vroeg op, daar er al heel weinig te zien viel in het stadje, en het opnieuw was begonnen te sneeuwen, ofschoon minder hevig dan den vorigen dag.

Des morgens voor de lunch begaven zij zich naar het station, om daar te vernemen, dat de ingesneeuwde trein nog altijd niet bevrijd was, maar dat men hoopte op de komst van een zeer krachtigen sneeuwspuiter.

Eenige goedgezinde burgers waren er met sleden op uit getrokken om levensmiddelen te gaan brengen aan de achtergebleven reizigers, die

waarschijnlijk in de steenkoud geworden coupé's een zeer onaangename nacht hadden doorgebracht.

Het bleek des middags, dat een vrij groot aantal goudzoekers in noordelijke richting vertrokken was, zonder dat anderen hun plaats hadden ingenomen, hetgeen aanstonds te bemerken was.

Maar het zou zeker nauwelijks eenige dagen duren, of lange, propvolle treinen zouden, zoodra de sneeuw eenmaal was weggeruimd van het spoor, nieuwe benden gelukzoekers aanvoeren, die dadelijk verder zouden trekken naar het noorden, nu Hazelton als het ware leeggeplunderd was, even grondig als een akker wordt kaalgevreten door een zwerm sprinkhanen.

Gelukkig echter was Raffles erin geslaagd, van Herr Böhle, bij wien hij in een zeer goed blaadje scheen te staan, eenige bussen gedroogd vleesch en zijden spek los te krijgen, benevens een zak boonen en eenige brooden, die moesten dienen om de drie mannen in het leven te houden, tot zij in staat zouden zijn, den voorraad met behulp van hunne geweren weder aan te vullen.

Niet zonder moeite en tienmaal te duur had Raffles ook nog een eetketel aangekocht, aluminium drinkbekers, een grooten tinnen ketel voor de onmisbare thee, en nog wat andere zaken, zooals dekens en slaapzakken, die verder naar het noorden onmisbaar zouden blijken en zeer waarschijnlijk in de eerste weken, maanden misschien niet te krijgen zouden zijn. Dan pas zouden er over de sneeuwvelden heen nieuwe voorraden naar de verschillende winkels en bazars zijn gebracht, tenminste wat aangaat de talrijke plaatsen, die men noordelijk van Hazelton zou aantreffen op zijn weg, en waar men van een spoorlijn nog nimmer gehoord had.

Het is waar, het drijfijis was nog niet tot op deze breedte komen afzakken, en nu nog zou men wellicht met een boot langs de kusten van den Stillen Oceaan kunnen varen, maar als het nog eenige dagen bleef vriezen, zou het zeker niet lang meer duren, of ook deze weg naar het noorden zou zijn afgesneden.

Het was omstreeks half vier in den middag — en Raffles en zijn beide metgezellen keerden terug van zulk een strooptocht, die hun nog eenige eetblikken had opgeleverd, benevens een kistje munitie en revolvers, en zij kregen hun logement in het oog, toen hun aandacht werd getrokken door een kleine oploop, die zich voor de deur verzameld had, en waarvan het middelpunt gevormd scheen te worden door een splinternieuwe slede, zonder eenige lading, die door tien voortreffelijke, jonge en sterke honden getrokken werd.

Die dieren lagen nu rustig in de sneeuw uit-

gestrekt en schenen zich weinig aan te trekken van het kabaal, dat rondom hen ontstaan was.

„Dat is de zwager van onze hospes, daar durf ik wat onder verdedden!” riep Brand opgewonden uit. „Laten wij er spoedig heengaan. Herr Böhle staat als dol met zijn armen te zwaaien, en daar is blijkbaar iets niet in orde!”

Nu, dat had Brand goed gezien!

In orde was het lang niet, wat daar geschiedde! Want toen zij haastig naderbij kwamen, over het dek van reeds bevroren sneeuw, zagen zij den dikken Duitscher temidden van een groepje volk heftig gesticuleeren en schreeuwen tegen een man, dien zij nu nog maar alleen op den rug konden zien.

Maar zij hoorden hem wel heel duidelijk schreeuwen:

„En ik zeg je, vervloekte Duitscher, dat ik die slede moet hebben! Ik zag haar het eerste aankomen, en ik wil er behoorlijk voor betalen! Het is net precies wat ik hebben moet — en ik wil er dadelijk tweehonderd dollar voor neerleggen!”

„Maar ik zeg je immers voor de tiende maal, jouw stijfkop, dat de slede al verkocht is!” brulde Herr Böhle, terwijl hij wanhopig gebaarde. „De slede behoort mij toe, en ik heb haar gisteren al verkocht.”

„Dat raakt mij niet! Die slede is van je zwager, zeg je, en met jou heb ik niets te maken!”

De drie mannen hadden dadelijk de stem van Patterson herkend, en baanden zich zwijgend, maar vastberaden een weg door de nieuwsgierige omstanders, meerendeels bewoners van het stadje, die in spanning waren, hoe die zaak zou afloopen!

Tegenover Patterson stond een kleine man met een bleek gezicht, heelemaal in het bont gehuld, die blijkbaar niet wist wat hij doen moest en zeker de zwager van den driftigen Duitscher moest zijn. „Die slede was bestemd voor mijn zwager, mijnheer!” zei de kleine bleke man op een onzekeren toon, „en hij kan er mee doen wat hij wil!”

„Zoo is het — en ik heb ze verkocht!” riep Böhle weer.

„Aan wien dan? Zeg mij aan wien, dan kan ik met hem praten!” riep Patterson woest.

„Aan mij!” klonk de heldere stem van Raffles boven alles uit en het volgende oogenblik stond hij naast de slede, en legde er de hand op, als om zijn eigendomsrecht te doen gelden.

Patterson had zich onmiddellijk, als door een slang gebeten, omgewend, wierp Raffles een boosaardigen blik toe, en zeide grijnslachend:

„Welzoo — daar hebben wij alweer den mooien mijnheer! En denk je dat dat maar zoo doorgaat, jij indringer? Wat moet jij met die slede?”

„Wel, ik denk er mee naar het noorden te gaan!” antwoordde Raffles ijskoud. „Die honden lijken mij heel goed, mijnheer Böhle, en daarom zal ik u nog een vijftig dollar meer betalen dan ik u heb beloofd. Zij lijken mij goed uitgerust, en zullen over een uur wel weer op weg kunnen gaan!”

Patterson was niet alleen. Naast hem stonden zijn beide trawanten, die hem nooit schenen te verlaten. Hij wisselde een snellen blik met hen, monsterde vlug de omstanders, meerendeels ongewapende, rustige burgers, trok zijn revolver — en het was een heel groote, splinternieuwe, en met scherp geladen! — en drukte die eenklaps Raffles tusschen de ribben, terwijl hij dreigend en tegelijkertijd spottend vroeg:

„Zullen wij afspreken dat je mij de slede overdoet? Je kunt het nu nog goedschiks doen, maar over een paar minuten heb je er misschien geen gelegenheid meer toe!”

Als bij tooverslag weken de meeste toeschouwers van schrik achteruit, want met een revolverkogel valt niet te gekscheren — hij mist wel eens het doel en treft onschuldige omstanders.

Maar Raffles, zonder dat er een spier van zijn gelaat bewoog, zeide rustig:

„Je middelen zijn wel wat kras, Patterson, — en ik zal mij er eens op beraden, wat ik met de slede doe!”

„Geen grapjes! En ook geen uitstel! Ik weet niet wat jij er voor gegeven hebt, — maar ik presenteer je honderd vijftig dollar, contant betaald, voor die tien honden en voor die slede, alles in een koop!”

En veel meer zou de schurk niet zeggen. Want Brand, die terzijde van hem stond, was een weinig achteruitgetreden, en de twee vrienden van Patterson waren zoo onvoorzichtig, hun blikken uitsluitend op Raffles gericht te houden.

En eensklaps, bliksemsnel, hief Brand den voet op, en schopte Patterson uit alle macht en zoo hard hij kon in de knieholte!

Er is bijna niemand ter wereld, die aan zulk een verrassenden, plotseligen aanval weerstand kan bieden, en zeker niet als hij, wegens talrijke glazen brandewijn, niet al te stevig staat op een oppervlakte van spiegelgladde sneeuw.

Patterson verloor dan ook het evenwicht, knikte door in de knie, de revolver week een oogenblik af van zijn richting, en een seconde later lag Patterson tien meter verder, terwijl de revolver hem in een grooten boog uit de vuist vloog, getroffen door de vuist van Raffles, die snel als de gedachte was uitgevallen, en hem met de linkervuist een van zijn verschrikkelijke kaakslagen had toegebracht.

Als Patterson nu maar zoo verstandig was geweest, het erbij te laten, zou de zaak hiermee beëindigd zijn. Maar hij krabbelde overeind, en wilde tastend naar zijn mes, op Raffles toestormen, toen Henderson zich met de zaak bemoeide.

Dat maakte natuurlijk voor dien dag een einde aan het geval.

Raffles was ongetwijfeld een uitmuntend bokser, met een zeer harden *punch*, en Henderson moest het, wat de techniek betreft, in de edele kunst der zelfverdediging tegen hem afleggen, maar wat de kracht van zijn slagen betrof was hij de meerdere.

Zijn vuist, hard als marmer, zwaar als een heiblok, trof den schelm midden in het gezicht, zijn beenen schoten bliksemsnel onder zijn lichaam uit, hij plofte in de sneeuw neer, en bleef bewegingloos liggen, alsof hij met een bijl was geveld.

Het was alles zoo snel in zijn werk gegaan, dat de twee vrienden van Patterson niet eens den tijd hadden hun revolvers te grijpen, voor zij zelve al buiten gevecht waren gesteld, met een paar prachtige stooten, die menig beroepsbokser Raffles en Brand zou hebben benijd.

Toen kwamen er twee politie-agenten aansnellen van de zes, welke Hazelton er gemeenlijk op na houdt, als zij tenminste niet op patrouille zijn, en het zwaar gehavende drietal werd naar het politiebureau vervoerd, en daar voorloopig in verzekerde bewaring genomen.

Raffles wist evenwel zeer goed, dat het weer met een sisser zou afloopen, want voor dergelijke straatgevechten, die in die streek dagelijks voorkomende gevallen zijn, zijn de sheriffs tamelijk toegeeflijk. De schurken zouden er we afkomen met een paar dagen gevangenisstraf.

VIJFDE HOOFDSTUK.

BLANKE SLAVINNEN.

Henderson stond handenwrijvend, en al zijn gave, witte tanden toonend bij de slede, en gromde vergenoegd:

„Daar zijn wij goed afgekomen, mijnheer Brand. Van die kerels zullen wij voorloopig geen last meer hebben! Kunt u mij ook zeggen

of hier de straf van ophangen nog bestaat?"

„Alleen voor moord en paardenroof, Henderson, die hier even strafbaar worden geacht en dan doen de mannen het meestal nog in een onderonsje!"

„Dan is het jammer dat die politieagenten ons niet wat meer tijd hebben gelaten," hernam de reus op een toon van beklag. „Ik zie daar een lantarenpaal, die uitstekend voor het doel geschikt zou zijn geweest."

Maar Raffles, die even met Böhle gepraat had, en diens zwager, en onmiddellijk had betaald uit zijn dikke portefeuille, bekeek de honden eens vluchtig en zeide kortaf:

„Wij zullen middagmalen, vrienden, de slede opladen, en dan zoo spoedig mogelijk vertrekken! Niets houdt ons hier nog terug, en wij gaan verder noordwaarts!"

„Dat mag ik hooren!" zeide Brand. „Ik kan niet zeggen, dat onze jachtpartij een vroolijk begin heeft!"

„Wij hebben ons zelven niets te verwijten, Brand! Het is nu eenmaal zoo — als de duivel van den gouddorst zich van den mensch heeft meester gemaakt, dan wordt hij tot een verscheurend dier! Wij zullen de slede in de stal laten brengen, met de honden en haar goed bewaken, zoodat ons niet gebeurt, wat ons vroeger reeds is gebeurd — dat wij onze honden vergiftigd vinden! Henderson, ik vertrouw jou ons nieuwe span toe!"

„Gij kunt op mij rekenen, mylord!" zeide de reus zacht, „wie een vinger naar de honden uitsteekt, krijgt een kogel tusschen de ribben!"

Een korte roep deed de honden aanstonds gehoorzaam oprijzen en zij trokken de slede naar den stal, waar zich geen enkele andere hond meer ophield, en Henderson ging mee naar binnen, sloot de deur, overtuigde zich dat zijn revolver tot de laatste kamer van het magazijn geladen was, en nam zich met den meesten ernst voor, iedereen overhoop te schieten, die het zou wagen, al was het maar het hoofd om de deur te steken.

Raffles en Brand begaven zich echter naar de gelagkamer, en het duurde niet lang of tusschen hen in dampte de terrine met geurige koolsoep die al spoedig iedere herinnering aan het voorval voor het logement verdreef.

„En welke route denk je nu te volgen?" vroeg Brand, verzadigd achterover leunend in zijn stoel.

„Wel de route, welke de natuur zelve ons aanwijst!" antwoordde Raffles. „Wij zullen zoover mogelijk het dal volgen, dat zich bevindt tusschen de zoogenaamde Coast River, en de Casian Bergen. Wij zullen daarbij verscheidene rivieren moeten overtrekken, maar ik ben zeker dat wij die alle bevroren zullen vinden, zij

zullen ons dus geen moeilijkheden baren."

„Ontmoeten wij steden op onzen weg?"

„Geen steden in de Europeesche beteekenis van het woord, Brand. Wij zullen eenige forten op onzen weg vinden, maar verderop, in het hooge noorden, niets meer van dien aard, en daar zullen wij zeker wel eens een paar dagen achtereen voorttrekken, zonder iets anders op onzen weg te ontmoeten dan een eenzame blokhut, of een nederzetting van houthakkers."

„Zijn in het noorden alle rivieren reeds dicht?"

„Dat vermoed ik althans. Het zou een tegenslag zijn, indien dat niet het geval was — tenzij wij overal sneeuw genoeg zouden vinden voor de slede. Maar daar komt onze reebout! Laten wij spoedig den maaltijd beëindigen, om onzen vriend Henderson te gaan aflossen! Dan de slede haastig opgeladen, en vertrokken! Ik hoop nog voor het vallen van den nacht Fort Connelly te kunnen bereiken, ongeveer twintig mijlen noordelijker."

Er kwamen eenige mannen de gelagkamer binnen, die Raffles en Brand met eenschuin oogje aankeken, maar het niet waagden, hen met woord of gebaar lastig te vallen.

Zij beëindigden snel den maaltijd, begaven zich naar den stal, niet zonder zich voorzichtigheidshalve eerst bekend te hebben gemaakt, en losten Henderson af, die zich haastte op zijn beurt eenige borden van de heerlijke soep in zijn maag te doen verdwijnen, bijwijze van grondslag voor hetgeen daarop zou volgen.

Een half uur later — het was toen omstreeks half vier in den avond en de zon stond boven de kim, want het weder was sedert den middag omgeslagen, het was nog kouder geworden, maar de sneeuwwolken waren weggedreven — werd een aanvang gemaakt met het bekappen van de slede.

Het is een kunst op zichzelf, die men goed machtig moet zijn, om geen ongelukken te veroorzaken.

De zwaarste zaken moeten onderin worden gepakt, om een behoorlijk evenwicht van de slede te verzekeren, en er mag zoo min mogelijk aan weerszijden buiten steken.

De honden hadden hun maal van gedroogde visch reeds genuttigd, en verkeerden in den best mogelijken staat. Het waren krachtige dieren, niet bepaald valsch, maar die men toch liever zoo weinig mogelijk moest trachten aan te halen. Er was een voorganger bij, een prachtig beest, dat de richting aangaf, en geheel alleen vooraan liep, terwijl de overigen twee aan twee waren aangespannen, op het laatste span na, dat uit drie honden bestond.

Een uur later was alles opgeladen.

De duisternis begon te vallen. Raffles had zijn rekening met den Duitscher vereffend, die hem blijkbaar met leede oogen zag vertrekken, en de drie mannen stonden op het punt in den stal hun sneeuwschoenen aan te gespen, daar zij het eerste gedeelte van den weg te voet wilden afleggen om de honden te sparen, toen er iets gebeurde, dat hun aandacht voor een oogenblik afleidde, en dat in zijn gevolgen van de grootste beteekenis zou blijken te zijn.

Er klonk buiten, door de opengelaten deur, luid belgerinkel, en zes brieschende paarden, dampend, met een met bellen bezetten riem om den nek, trokken een zeer grooten reiswagen, een soort van huifkar tot voor de deur van het logement, en stonden daar stil, snuivend en met hun hoeven in de sneeuw trappend.

De leidsels werden gevoerd door een grooten kerel, met een bontmuts op, die op den hoogen bok was gezeten, en naast hem zat een vrouw, van wie bijna niets te zien was door het aantal pelsen dat zij droeg.

De reiskoets was een ouderwetsch meubel, zooals ze echter in vele gedeelten van Canada nog zeer dikwijls gebruikt worden bij gebrek aan spoorwegen, hoog op de wielen, met een huif van linnen, en die er wel wat uitzag als de ossenwagens waarvan de Afrikaansche Voortrekkers gebruik maakten, behalve dat de wielen grooter waren en veel smaller.

De paarden hadden blijkbaar een langen tocht afgelegd, want zij waren vermoeid, en het zweet dampte van hunne lichamen.

Er kwamen dadelijk stalknechts toesnellen, die dekens over de paarden heenwierpen en ze begonnen af te spannen. En toen moest er een ladder gehaald worden, om de vrouw die op den bok zat, in staat te stellen, van haar hoogen zetel af te komen. Dat ging met veel gesteun en gewee-klaag gepaard, want de vrouw in kwestie had allesbehalve een moderne figuur, en scheen te lijden aan een overvloed van vet.

De sporten kraakten verdacht, terwijl zij zuchtend en steunend van de ladder afdaalde, waarop de voerman haar volgde, en niet al te vriendelijk zeide:

„Wat steun je weer als een ziek nijlpaard Connie! Een beetje oefening zal je goeddoen! Vooruit — laat ze er uit komen! Ze zullen wel moe zijn, en ik wil dat ze er goed uitzien.”

De vrouw liep door de sneeuw naar den achterkant van den wagen, schoof de huif open, en riep:

„We zijn er — kom er uit, jullie allemaal! Geef het trapje, dan zal ik het vastmaken!”

Een kleine hand kwam te voorschijn en daarop volgde een trapje van vijf treden, dat achter aan den wagen werd gehaakt, en toen kwamen achter-

eenvolgens acht, blijkbaar nog jonge vrouwen langs het trapje afdalen, en stonden huiverend, met bleke gezichten bijeen in de sneeuw.

Raffles, die naar de open deur was toegetreden, keek aandachtig toe, en zeide toen op zachten toon tot die naast hem was komen staan, en nieuwsgierig het ongewone schouwspel gadesloeg:

„Een zending — die voor de goudzoekers bestemd is, Brand!”

„Een tooneelgezelschap meen je?”

„Dat niet bepaald — al moeten die ongelukigen wel tot vermaak van die ruwe kerels strekken! Zie jij soms ergens mannen, behalve den voerman? Het zijn eenvoudig dansmeisjes, en zij zullen nog wel verderop worden gestuurd. De saloons en bars rijzen daarginds natuurlijk dadelijk weer als paddestoelen uit den grond. Dat is altijd en overal zoo geweest, en ik vrees dat het wel altijd zoo zal blijven. Overal waar veel mannen bijeen zijn, daar volgt de vrouw, al is het dan niet in haar schoonsten vorm! Die kerels willen hun leven van zwaren arbeid graag afwisselen met vermaak — en dat is natuurlijk niet steeds van het edelste gehalte! Die vrouwen worden voorafgegaan of gevolgd door een pianist en een ouden rammelkast, soms een harmonica-speler, of ook wel een versleten orkestrion — dan nog een roulettetafel, en de zaak kan op touw worden gezet!”

„Wat zien zij er allen vermoeid, koud en hongerig uit!” zeide Brand zacht en hoofdschuddend.

„Dat is geen wonder! Die kerel heeft een heele tournee achter den rug, en die meisjes van wijd en zijd hier aangebracht. Hij zal hier overnachten, omdat zij eenvoudig niet verder kunnen, en dan zal de tocht weer verder gaan want Hazelton is niet de aangewezen stad om zijn waar te slijten. Hij moet verder noordwaarts, naar de goudelderskampen en de nederzettingen.”

„Maar die meisjes zullen toch wel allen met hun vrijen wil met hem zijn meegegaan?”

„Dat spreekt vanzelf! Ik kan het mij tenminste niet anders voorstellen!”

„Dat kleine ding daarginds ziet er anders uit, alsof zij heel veel lust zou hebben, rechtsomkeert te maken!” merkte Brand op, met het hoofd knikkend in de richting van een der meisjes, dat een weinig afgezonderd stond, en er juist zoo uitzag, alsof zij het allerliefst weer terug zou keeren.

De eenzame lantaren, die zooeven ontstoken was, bescheen haar gezichtje.

Zij had mooie, donkere oogen, die ontgaan rondzagen en het was duidelijk dat zij zich allesbehalve op haar gemak gevoelde.

Zij keek telkens met een schuwen blik naar den wagen, dan weder naar het logement, of naar het groepje meisjes, dat nu druk snaterend bijeen stond, en de vermoedenissen van de reis scheen te hebben vergeten, en tenslotte met bepaalden angst naar den man en de vrouw, die zich op dat oogenblik juist naar de deur van het logement hadden begeven, waar Herr Böhle te voorschijn was getreden, belust op een voordeeltje.

En eensklaps kreeg het meisje de twee mannen in het oog, die bij de deur van den stal stonden, keek nogmaals schichtig om, aarzelde nog even, en kwam toen haastig toesnellen, over de hardbevroren sneeuw.

Ja, het was waarlijk een mooi kind, met haar rond gezichtje, en haar zielvolle oogen, waarin thans een uitdrukking van angst was gelegen, als van een opgejaagde ree.

Zij keek Raffles een kort oogenblik onderzoekend aan, en toen dat onderzoek haar tevreden scheen te hebben gesteld, sloeg zij haar bonten kap een weinig terug, zoodat haar goudblonde krulletjes zichtbaar werden, en vroeg op gedempten toon:

„Wilt gij mij zeggen, wat dit voor een stad is, mijnheer?”

„Wel, dit is Hazelton, mejuffrouw!” antwoordde Raffles, even verbaasd over haar uiterlijk als over de ongerustheid, die uit haar vraag sprak.

„Zijn we hier nog ver van Edmonton?”

„Van Edmonton?” herhaalde Raffles langzaam, „dat zou ik meenen! Minstens drie honderd mijlen!”

Het meisje drukte de hand op het hart, scheen met moeite een schreeuw van schrik te weerhouden, keek even over haar schouder naar het tweetal, dat met den Duitscher scheen te onderhandelen, en hernam toen weder:

„Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer, als ik u lastig val, maar — ik verkeer in groote ongerustheid, sedert eenige oogenblikken. Ik kom uit Danvegan. Ik heet Anne Bishop. Ik had een betrekking aangenomen naar Edmonton.”

De verbazing van Raffles nam nog toe. Hij wisselde een snellen blik met Brand, en richtte zich toen tot het meisje met de woorden:

„Maar — het plaatsje dat gij zooeven genoemd hebt, ligt juist tusschen Edmonton en Hazelton in! Dat wil zeggen dat gij naar het westen zijt gereisd, terwijl gij naar het oosten had moeten gaan! Wist gij dat dan niet eens?”

Het meisje werd zoo mogelijk nog bleeker, preste de hand op het hart, en zeide nauwelijks hoorbaar:

„O, mijn voorgevoelens! Neen mijnheer, ik

wist het niet! Die man daarginds, die daar met den logementhouder praat, nam mij omstreeks een week geleden in dienst. Ik zou een goede betrekking krijgen in Edmonton. Ik ben telegraphiste, en ook steno-typiste. Ik heb altijd op een kantoor gewerkt, maar ik wilde graag meer gaan verdienen. Danvegan is maar een heel klein plaatsje, waar geen vooruitzichten zijn. Ik nam het dus gretig aan, want het loon was voor mijn doen heel hoog. Eergisteren vertrokken wij, met den trein. Die man....”

„Hoe heet hij?” viel Raffles haar snel in de rede.

„Paolo Nasi! Hij is een Italiaan, en hij verzekerde dat hij een zeer groote zaak had in Edmonton. Die vrouw heet Emilia, en ik geloof, dat zij zijn minnares is. Maar hij stelde haar voor als zijn vrouw. Op het station trof ik nog drie meisjes aan, en later kwamen er nog drie bij.”

„Dat was op een tusschenstation?” vroeg Raffles levendig.

„Ja. Ik weet niet meer hoe het heette, en eerlijk gezegd — wat wist ik van tusschenstations? Ik wist alleen maar dat de reis een uur of zes, zeven zou duren! Maar onderweg — o, de taal van die meisjes! Het is verschrikkelijk! Ik begreep volstrekt niet, dat zij dienst zouden gaan doen in een lunchroom of op een kantoor! Zij fluisterden veel met elkaar, en ik merkte al spoedig dat zij mij niet heel graag mochten lijden. Toch verzeker ik u, dat ik haar geen stroobreed in den weg heb gelegd.”

„Dat kan ik mij wel voorstellen, miss!” zeide Raffles, die zijn oogen strak gevestigd had gehouden op Nasi, die bijna gereed scheen te zijn met zijn onderhandelingen, en reeds naar het troepje meisjes stond te wenken.

„Toen kwam die verschrikkelijke sneeuwstorm en Nasi kon nog maar juist beslag leggen op een wagen — het rijtuig dat gij daar ziet. Er ligt stroo binnenin — en — en het was afschuwelijk daarbinnen! Waar dat was — ik ben het vergeten, ik was half versuft van angst, koude, en ongerustheid. Neemt gij het mij niet kwalijk dat ik u dat alles vertel! Toen ik u zag staan — toen dacht ik — die heer hoort hier zeker thuis, en zal mij wel kunnen raden!”

Met diep medelijden keken de beide vrienden een oogenblik zwijgend in het mooie, witte gezichtje. Het was nog bijna een kind, dat daar voor hen stond, zeker niet veel ouder dan zeventien jaar.

En toen begon Raffles ernstig, terwijl hij zijn hand op haar arm legde:

„Dank den hemel, dat gij uw ingeving gevolgd hebt, miss! Eenmaal weder uit dit stadje vertrokken, zoudt gij stellig verloren zijn geweest!

Die Italiaan is zonder eenigen twijfel een ronseelaar, als gij wilt een soort van impressario, die zich belast met het aanwerven van personeel voor saloons, bars, en — dergelijke gelegenheden, ver in het noorden! Meestal neemt zulk een man vrouwen, die heel nauwkeurig weten, wat haar te wachten staat, maar als hij de kans schoon ziet, om een jong meisje in zijn netten te lokken. . . .”

Anne Bishop moest zich de kleine vuist op den mond drukken, om den luiden kreet van ontzetting te smoren, die haar naar de lippen steeg, en haar oogen werden groot van afkeer en ontzetting.

„Dat was het, waaraan ik de laatste uren dacht!” stamelde zij nauwelijks hoorbaar. „Mijnheer, heb medelijden met mij! Ik ben hier volkomen vreemd — ik heb volstrekt geen geld, nauwelijks een halven dollar, en ik weet niet tot wien ik mij richten moet! Help mij om godswil op een trein, of — breng mij naar den burgemeester, naar den sheriff, ik smeed u er om! Weg van dien kerel, en van dat wijf met haar verschrikkelijk lachje en haar gemeene taal! Eerst was zij heel hoffelijk, maar toen wij eenmaal in den wagen waren. . . .”

Het meisje sidderde en bedekte het gelaat met de beide handen.

Raffles aarzelde zelfs geen oogenblik. Hij zeide eenvoudig, zachtjes haar trillende handen wegtrekkend van voor haar vertrokken gezichtje:

„Gij hebt niets meer te vreezen, miss Anne! Van dit oogenblik af, zijt gij veilig. Wij zullen u, als gij dat wilt, weder terugbrengen naar uw woonplaats. Hebt gij daar in het geheel geen familie?”

„Een moeder en een kleiner zusje, mijnheer! Het plan was, beiden te laten overkomen, zoodra ik in Edmonton vasten voet zou hebben gekregen. O, hoe dank ik u, u en uw vriend! Ik zal het u duizendmaal vergoeden — en wat gij mij moet voorschieten — dat zal ik eerlijk terug betalen, dat zweer ik! Zoudt gij mij dadelijk den weg naar het station willen wijzen?”

„Het station zou u weinig baten, vrees ik!” zeide Raffles hoofdschuddend. „En is geen sprake van, dat er voor overmorgen een trein kan vertrekken. De geheele vlakte tot ver in het zuiden is met sneeuw bedekt. Maar wij hebben onze slede, wij behoeven onze plannen slechts weinig te veranderen, en als gij u aan ons wilt toevertrouwen, dan zullen wij u weder veilig bij uw moeder terugbrengen. Haalt de trein ons nog in — dan kunt gij altijd daarop overstappen. En maak u over het geld maar niet ongerust — het komt in orde!”

Juist op dat oogenblik keek Nasi zoekend rond, want de overige meisjes waren hem reeds

allen voorbij gegaan, kreeg Anne in het oog, en kwam met groote stappen aanloopen.

Hij was een groote, goedgekleede man, met een breed, bleek gezicht, koolzwarte oogen, en een fattig opgedraaid kneveltje.

Zonder in het minst acht te slaan op Raffles, vatte hij het meisje bij den arm, en zeide, pogend om zijn stem vriendelijk te doen klinken:

„Daar hebben wij onze kleine wegløopster! Kom maar gauw mede naar de warme gelagkamer, daar zullen wij wat eten!”

Hij wilde haar reeds met zich voorttrekken, toen Raffles de hand ophief, en rustig zeide:

„Een oogenblikje, mijnheer! Er moet hier bepaald een vergissing in het spel zijn, die gij zeker zelf de eerste zult zijn om het te betreuren. Deze jongedame meende namelijk naar Edmonton te reizen, maar door een onverklaarbare nalatigheid hebt gij haar juist in de tegenovergestelde richting gevoerd! Natuurlijk moet deze onbeduidende vergissing hersteld worden, zooals gij aanstonds zelf zult toegeven, en daarom zullen wij zoo vrij zijn, deze jongedame weder terug te brengen — en ditmaal in de goede richting!”

Er lichtte een valsch schijnsel in de zwarte oogen van den Italiaan. Onwillekeurig werd zijn greep wat lossen, en onmiddellijk trad het meisje dicht op Raffles toe, alsof zij bij hem bescherming zocht.

„Welzoo — heeft de kleine meid u ingelicht? Ja, dat komt er van als men zich door zijn medelijden laat verlokken! Zij had een uitstekende toekomst tegemoet gegaan, en nu loopt zij gevaar die voorgoed prijs te geven! Komaan, Anne, ik zou mij nog maar eens bedenken!”

„Zij heeft zich bedacht, mijnheer — zij geeft die schitterende toekomst prijs! En nu zou ik, als ik u was, maar maken dat ik spoedig naar binnen kwam, want ik heb bijzonder veel lust, ondanks mijn afkeer om u aan te raken, mijn vuist op uw gezicht te laten spelen. Ik wil in tegenwoordigheid van deze jongedame niet zeggen, hoe ik over u en uw beroep denk — en wat gij met haar voorhad, scheer je weg — en zoo vlug als je beenen je dragen kunnen, of je zult het berouwen, dat je ooit een voet in Hazelton hebt gezet.”

Een oogenblik mat de Italiaan zijn tegenstander.

Hij keek ook naar Brand — maar toen hij nog de reusachtige gestalte van Henderson in de deuropening zag verschijnen, die met veelzeggende aandacht zijn mouw begon om te slaan, toen uitte hij een gemeenen vloek, hief dreigend de vuist op, en gromde:

„Misschien heb je nog wel eens berouw van

je tusschenkomst, vervloekte Brit! Misschien betreur je het nog wel eens, je neus in andermans zaken te hebben gestoken! En wat jou betreft, meisje — misschien ben je toch nog niet heelmaal van Paolo Nasi af!”

Er lag zooveel duivelsche haat en woede in de blikken van den Italiaan, dat het meisje bescherming zoekende, onwillekeurig den arm greep van Raffles, die op geruststellenden toon sprak:

„Laat hem maar praten, lief kind! Hij pocht! Hij kan je volstrekt niets meer doen, dat verzeker ik je! Is de lijn niet vrij binnen dien tijd, dan zul je over vijf dagen je moeder weer in je armen hebben gesloten! En dan raad ik je voortaan wat voorzichtigheid aan ten aanzien van kerels met dergelijke trones! Kom, wij gaan ons aanstonds reisvaardig maken!”

En terwijl de Italiaan als een geslagen hond afdroop naar het logement, en terwijl er verschillende sleden voorbijgleden, zeker toebe-

hoorende aan goudzoekers, die zooeven waren aangekomen, of zich op weg begaven naar het noorden, voerden Raffles en Brand het nog ontselde meisje naar den stal, en deden haar plaats nemen op de reeds beladen slede.

Een oogenblik daarna trokken de honden blaffend van blijdschap, dat zij weder aan het werk konden gaan, en den benauwden stal ontvlieden, het voertuig in zoo snelle vaart de breede staldeuren uit, dat de drie mannen eenige moeite hadden hen op hun sneeuwschoenen bij te houden. En inplaats van naar het noorden, zooals hij een kwartier geleden voornemens was geweest, trok Raffles weder naar het oosten.

En een half uur nadat hij het dorp achter zich had gelaten begon een met twaalf blijkbaar verse honden bespannen slede, omgeven door een zevental mannen, het nog juist even zichtbare spoor te volgen, dat de ijzers van zijn eigen slede in de sneeuw hadden achtergelaten.

ZESDE HOOFDSTUK.

DE ACHTERVOLGING.

Raffles volgde zoo veel mogelijk de spoorlijn, of liever de telegraafpalen, die er naast geplaatst waren, want van het spoor zelf was volstrekt niets meer te onderscheiden.

Dat was ook de kortste weg, en men moest er rekening mee houden, dat de krachtige sneeuwspuiter ter plaatse zou komen, en het spoor weder zou vrijmaken. Van den ingesneeuwden trein had men niets meer gezien, en die scheen dus juist uit zijn moeilijken toestand te zijn bevrijd.

De nacht was zeer koud, maar er stond gelukkig bijna geen wind, zoodat de temperatuur van twaalf graden onder nul, tamelijk gemakkelijk te verdragen was. De drie mannen hadden het jonge meisje zoo goed mogelijk ingestopt in wollen dekens, en haar geplaatst te midden van de kisten en zakken met levensmiddelen, zoodat zij tamelijk goed beschut was.

Het doel van Raffles was, te trachten, nog dienzelfden nacht de oevers van het Tacla Meer te bereiken. Die waren zwaar beboscht, en in een der rotskloven zou men kunnen overnachten zonder al te veel hinder te hebben van de koude.

En een half uur na het verlaten van de stad

moesten zij de spoorbaan ook verlaten, anders zouden zij denzelfden grooten omweg hebben moeten maken, dien de ijzeren baan hier beschrijft, afwijkend naar het noorden.

Stations waren hier in de buurt toch niet, en men behoefde dus niet te vreezen een trein mis te loopen, die hen wellicht achterop zou komen. Zelfs al werd het spoor vrijgemaakt, dan nog zou het viertal niet behoeven te verwachten, voor over twee of drie dagen het meisje op een trein te kunnen plaatsnemen, die haar weder zou terugbrengen naar het stadje, dat zij zoo onvoorzichtig en in goed vertrouwen had verlaten.

Zij hadden reeds geruimen tijd zwijgend geluisterd naar het kraken van de droge sneeuw onder hunne sneeuwschoenen, toen Brand op zachten toon tot Raffles zeide:

„Zou het misschien niet verstandiger zijn geweest, Edward, als wij rustig te Hazelton waren gebleven, en hadden afgewacht, dat er weder een trein ging?”

„Dat had om te beginnen wel eens een week kunnen duren, Brand! En Hazelton was nu eigenlijk gezegd niet de juiste plaats om een jong meisje te laten vertoeven. Het zit daar vol gespuis, en

wij zouden letterlijk dag en nacht hebben moeten waken om haar te beschermen. Het is hier een vrij gevochten land, vergeet dat niet, en dat kan ook bijna niet anders, bij die ontzaglijke uitgestrektheid — en nu er goud in den bodem gevonden is, zoodat het gespuis van alle landen hierheen komt, als vliegen naar de strooppot. En ik geloof dat zij zelfs op een trein niet veilig zou zijn geweest, zoo geheel alleen. Die Italiaan zag er juist uit als iemand, die zijn buit niet zoo gemakkelijk prijsgeeft — en een wraakzuchtig heerschappij! En dan — voor het meisje zelf is het veel beter, haar een paar dagen vermoeienissen te laten lijden, dan haar daar in Hazelton in een staat van zenuwslopende afwachting te laten."

Hij liet een korten kreet hooren, klapte met de tong, en de honden trokken nog sneller aan, zonder ook maar een centimeter af te wijken van de rechte lijn.

De maan was sedert eenige oogenblikken vol aan den hemel verschenen, na te zijn opgerezen van achter een hoogen bergkam.

En het was schoon als altijd, van een sombere pracht, die men nooit kan vergeten, als men ze eenmaal gezien heeft. Links en rechts waren de donkere plekken te zien, van de bosschen, pijnboomen en dennen, en in het noorden teekenden zich vaag de omtrekken af van het gebergte.

Ofschoon de slede tamelijk zwaar was, trokken de honden haar in snelle vaart over de harde sneeuw.

En zoo ging het eenige uren door, terwijl het meisje onbewegelijk in elkaar gedoken zat, en slechts nu en dan het hoofd ophief, om over de vlakte te staren.

Raffles kwam een oogenblik naast haar loopen, en zeide, zich naar haar toe buigend:

"Het zal wel iets verwonderlijks voor u zijn, miss, deze tocht!"

"Dat is het, mijnheer!" antwoordde het meisje zacht. "Ik heb Danvegan nog nooit verlaten. Ik moest zorgen voor mijn oude moeder en alleen op Zondagen wandelden wij in het groote bosch dicht bij de stad. Natuurlijk viel er 's winters ook veel sneeuw — maar dan bleven wij liever thuis. Mijn zusje is niet erg sterk...."

"Het ware te wenschen, dat gij het in andere omstandigheden had kunnen zien!" zeide Raffles.

"O, zeg dat toch niet, mijnheer! Zeker, ik verlang naar huis, naar mijn moeder, die zeker erg ongerust zal zijn, omdat ik haar beloofd had, haar dadelijk te zullen schrijven, maar het is buitengewoon mooi — zoo mooi, dat het mij stil maakt!"

"Zijt gij niet bang?"

"Bang? Waarom zou ik bang zijn?" vroeg het

meisje naief. "Er is toch geen gevaar te duchten?"

Raffles dacht aan de hongerige wolven die in nachten als deze zich zelfs tot in de straten der dorpen wagen, maar hij wilde het meisje niet noodeloos verschrikken, en zeide dus glimlachend:

"Dat is waar! Gij hebt hier niets te duchten! De nacht is helder, de koude is wel te verduren, de honden zijn uitstekend, en over een paar uren zult gij kunnen uitrusten in een warmen slaapzak."

"Waar zal dat zijn?"

"Aan de oevers van het Tacla-Meer, Anne!" zeide Raffles. "Kent gij het niet? Het is er zeer schoon, vooral des zomers. Het meer heeft den vorm van een kruis met gelijke armen, en op zijn oevers verheffen zich verrukkelijkschoone bosschen. Gij houdt immers van de natuur?"

"O ja, heel veel, mijnheer — maar mijn werk."

Raffles zeide niets. Hij begreep aanstonds, dat hij hier weer een voorbeeld voor oogen had van rusteloozen arbeid, die alleen maar bedacht is op het heil van anderen — een oude moeder, een jong, zwak zusje.

Een ongezellig kantoor, uren achtereenvolgend over de schrijfmachine gebogen, des Zaterdagmiddags en des Zondags vrij — vrij om thuis te zitten, en op een zusje te passen! Weinig zon in een jong leven, dat toch met zoo weinig tevreden was.

Hij keek een oogenblik naar Anne, zooals zij daar nu zat, met wijdgeopende oogen starende over de vlakte, en die nachtelijke schoonheid indrinkend, terwijl de maan haar gezichtje bestraalde, dat nu vredig stond, en meer dan ooit dat van een kind was. Zij scheen zich volkomen gelukkig en tevreden te voelen, en de gedachte aan het vreeselijke, dat zij maar ternauwernood ontsnapt was, reeds te hebben vergeten.

Maar eensklaps deed een geluid haar heftig schrikken.

Het kwam aan over de vlakte, dreigend en gevaar voorspellend.

Het was het lang aangehouden gehuil van een wolf.

Bijna onmiddellijk werd het beantwoord, dichterbij, en toen bleef het een oogenblik stil.

"Wat was dat, mijnheer?" vroeg het meisje bevend, en de hand van Raffles grijpend, die, in een dikke want gestoken, in haar bereik was.

"Wolven, Anne!" antwoordde Raffles. "Maar ik geloof niet dat het er veel zijn — wees maar niet bang — wij zullen hen wel afslaan, en het is best mogelijk dat zij ons niet eens geroken hebben."

Weer klapte Raffles met de tong, en de honden trokken opnieuw aan. Zij hadden de ooren ge-

gespitst, hun nekharen stonden in een dichten borstel overeind, hun oogen gloeiden, achter in hun strot klonk een diep gegrom, en het was duidelijk, dat zij hunnen eeuwigen vijand even goed gehoord als geroken hadden.

Bijna een half uur verstreek, zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

Binnen een uur zou de kleine troep het Tacla-Meer bereikt hebben.

Reeds teekenden zich aan den einder de donkere omtrekken af van de pijnbosschen, die zich verhieven op de hellingen der heuvels, welke den zuidelijken tak van het kruis, door het meer gevormd, omzoomden.

En toen klonk het gehuil opnieuw, plotseling, met groote kracht, lang aangehouden, en thans van veel dichterbij.

Het meisje sidderde, en greep den arm van Raffles, met een onderdrukten kreet, maar hij maakte zich bedaard los, en zeide:

„Wees maar kalm, — wij zullen u wel beschermen! Vrienden, wapent u — daar komen zij aan! Brand, maak de honden los, zoodat zij zich kunnen verdedigen.”

De slede kwam tot staan.

Voortgaan had ook tot niets gediend, want zij reden juist in de richting van acht of tien zwarte gedaanten, die over de sneeuwvlakte kwamen aan galoppeeren, voortgedreven door den honger.

En aan een ontvluchting met een door honden bespannen, vrij zware slede, behoeft men in zulke omstandigheden nooit te denken.

Dat is goed wanneer men den wolventroep nog een paar kilometers vooruit is, en in de nabijheid van een stad of dorp, maar het helpt al bitter weinig, als er op nog geen tweehonderd meters afstand wolven snel als de wind in de richting van uw slede komen aanijlen! En dat was nu het geval!

Reeds bij het eerste gehuil hadden de drie mannen onder het voortloopen hunne geweren uit de foudralen genomen.

Zij hadden ze geladen, en waren dus op alles voorbereid.

Zij grepen ze van de slede, en Brand maakte snel de honden van de slede los, zoodat zij zich gemakkelijk en vrij zouden kunnen bewegen.

De vage gedaanten werden scherper, naderden steeds, — het waren tien wolven, die zich juist op dat oogenblik volgens hunne gewoonte, waaivormig begonnen te verspreiden, ten einde de slede te omsingelen. De wolven op de beide vleugels bevonden zich reeds op de zelfde hoogte van de nu stilstaande slede.

Met de ruggen naar elkander gewend, hadden de drie mannen zich om het voertuig opgesteld, gereed om te vuren, terwijl de honden met stijf-

staande haren, de tanden ver ontbloot en woest grommend hunne vijanden afwachtten, blakend van de strijd lust. Er was maar een enkele lafaard bij, die met den staart tusschen de achterbeenen bescherming trachtte te zoeken op de slede.

Anne, die een oogenblik in elkaar gebukt had gezeten, richtte zich nu plotseling op, en riep vastberaden:

„Ik wil niet dat gij mij voor laf zult houden, mijnheer! Geef mij een revolver — ik wil u helpen!”

„Kunt gij daarmee omgaan?” vroeg Raffles.

„Neen — om u de waarheid te zeggen heb ik er nog nooit een in handen gehad!” antwoordde het meisje.

„Neem dan liever een breed mes — of hier, deze korte bijl!” zeide Raffles, haar snel een kleine, vlijmscherpe bijl in de hand drukkend. „Gij zijt een dapper meisje, maar wij hopen van harte dat gij het wapen niet zult noodig hebben! Brand — neem je in acht, daar komen zij!”

Inderdaad waren de wolven in een grooten boog komen aansnellen, onbevreesd, dol van honger, en men zag hun roode oogen met een groenachtigen weerschijn fonkelen, en hun lange, roode tongen, die hun ver uit den bek hingen.

Snel achtereen klonken drie, vier schoten — en even zooveel wolven tuimelden over den kop, lieten een kort gejack horen, en lagen stil.

Een oogenblik hoopte Raffles, dat de overige wolven zich op hun gedooide makkers zouden werpen, zooals zij gewoonlijk doen, maar de verscheurende dieren bleven doorsnellen, en de geweren zouden het volgende oogenblik nutteloos zijn.

Henderson kon nog tweemaal schieten, doodde een wolf en verwondde een andere zwaar, en toen werd het een worsteling van man tegen dier, en van hond tegen wolf.

Een der aanvallers, een zeer groot dier, had zich met een woedenden snauw op een der trekhonden geworpen, en hem met een enkelen beet afgemaakt, door hem zijn naaldscherpe tanden in de strot te planten.

Het gebeurde vlak bij de slede, en Anne, die doodsbleek was opgerezen, deed een houw met de bijl naar het groote dier. Zij trof hem in de flanken, en met een woesten jankblaf wendde de wolf zijn met bloedbeloopen oogen naar haar toe, den muil opengesperd en hij wilde toespringen, toen Brand, het gevaar ziende, het dier een revolverkogel door de hersens joeg.

Twee wolven hadden zich op een anderen hond geworpen, die zich als een dolle verweerde, maar het onderspit moest delven, want bij een

onvoorzichtigen draai gaf hij de keel bloot — en toen was het met hem gedaan.

Maar alle andere honden wierpen zich, zelf op wolven gelijkend nu tegelijkertijd op hunne tegenstanders, het werd een warreling van witte en grijze lichamen, blinkende tanden, roode muilen, beenderen kraakten onder de stalen kaken der honden, en twee wolven werden letterlijk uiteengescheurd, in flarden.

Een wolf was op de slede gesprongen, en beet Henderson van achteren in den schouder, die gelukkig goed beschermd was door de dikke pels, maar het dappere meisje sloeg weder toe, ditmaal met groote gracht, en de bijl kliefde den wolf den schedel.

Toen was de strijd spoedig beslecht.

Er leefden nog maar twee wolven, die zich met moeite vrij maakten uit een warrelenden hoop hondenlichamen, en jankend het hazenpad kozen.

Zes waren er op slag gedood, en twee zouden wel spoedig den laatsten adem uitblazen.

Brand had een beet in den onderarm gekregen, die gelukkig van weinig beteekenis was, en het meisje had een onbeduidende schram over de hand.

Erger was, dat twee van de beste honden hun dapperheid met den dood hadden moeten betalen.

Bovendien waren er twee tamelijk ernstig gebeten, die onmiddellijk moesten worden verbonden.

En juist waren Brand en Raffles hiermede gereed, toen er iets anders geschiedde, dat misschien van veel ernstiger beteekenis zou kunnen zijn. Want Henderson, die toevallig over de vlakte had uitgezien naar het westen, kneep zijn oogen half dicht, richtte zich zoo hoog mogelijk op, keek toen nog wat beter, en riep toen met schallende stem:

„Een slede! Van den kant van Hazelton komt een slede aan, mylord!”

Raffles had juist wat zalf gestreken op de bloeddende wonde in de borst van een der honden en sprong haastig overeind.

Hij ging op de slede staan, en tuurde over de vlakte.

Henderson had maar al te goed gezien — daarginds op een afstand ongeveer van twee kilometer, en zich voordoende als een groote stip, met wat kleinere stipjes er omheen, naderde een slede.

De maan scheen zoo helder, en de sneeuw was zoo smetteloos wit, dat men de donkere slede en de mannen die haar vergezelden, volkomen duidelijk kon zien, ondanks den grooten afstand.

En Raffles kende het land te goed, om niet

aanstonds te begrijpen, dat die slede gevaar beteekende.

Aanstonds zou het nacht zijn, en mannen die hun spoor volgden, die konden onmogelijk iets anders dan kwaad in den zin hebben.

Hij keek een kort oogenblik naar het meisje, dat krampachtig de handen ineem had geslagen, en beval toen kortaf:

„Op weg! Wij moeten trachten, zoo spoedig mogelijk de heuvels bij het meer te bereiken! Daar zullen wij ons beter kunnen verschuilen, en, als het moet, verdedigen. Brand, span de honden weer in!”

„Geloofst gij — dat die mannen ons kwaad zullen willen doen, mylord?” vroeg Anne bevend, die den titel onthouden had, door Henderson in zijn opwinding aan Raffles gegeven.

„Dat kan helaas niet twijfelachtig zijn, miss Anne!” antwoordde Raffles ernstig. „Wat hier op dit oogenblik uit Hazelton komt — dat brengt gevaar! Ik vermoed, dat die kerel, die Italiaan, een troep goudrovers heeft omgekocht, om ons achterna te zitten! Gij moet weten, dat er onder die lieden kerels zijn, die met het grootste genoegen iemand voor vijf dollar naar een betere wereld helpen! Maar zij hebben ons nog niet — en als ik er iets aan doen kan, zullen zij ons ook niet krijgen! Ben je gereed Brand?”

„Ja — het is klaar! En ik hoop dat zij het zullen halen! Zij zijn natuurlijk vermoeid van den strijd met de wolven!”

„En ook wat onhandelbaar, nu zij bloed hebben geproefd, moet ik vreezen!” mompelde Raffles half voor zich uit. „Vooruit jongens — doe je best!”

Het was alsof de honden begrepen wat er van hen gevergd werd, want zij trokken krachtig aan, zonder ook nog maar een enkele blik te wijden aan hun gevallen makkers.

Neen, een Canadeesche trekhond is niet sentimenteel!

De slede had zich weder in beweging gezet.

Telkens spoorde Raffles de honden opnieuw tot grootere snelheid aan.

Maar telkens wanneer Brand een blik achter zich wierp, zag hij maar al te goed, dat de slede daar achter hen zienderoogen naderde.

Ja, wanneer die vreeselijke ontmoeting met de wolven niet had plaats gehad, zouden de honden van Raffles zeker talrijk en sterk genoeg zijn geweest om een goeden voorsprong te behouden. Thans echter kon het niet worden betwijfeld, of met iedere minuut kwam de slede wat naderbij, en het zou geen half uur meer duren, of de achtervolgden zouden binnenschotsafstand zijn gekomen.

Een oogenblik hoopte de jongeman nog, dat

daarginds misschien een slede van de Koninklijke Bereden Politie naderde, maar die hoop moest hij spoedig weer prijs geven, want hij wist maar al te goed, dat de manschappen van dat corps slechts zeer zelden in zulk een grooten getale tegelijk patrouilleeren.

Zeër vaak zijn zij alleen, vrij dikwijls ook met zijn beiden, somtijds met drie man — maar meer zijn het er slechts zeer zelden.

Bovendien was het duidelijk, dat de troep die daar aankwam, hardnekkig het spoor volgde van de slede, door Raffles bestuurd.

Het was een groot geluk, dat de honden althans gehoorzaam bleven, ondanks hun verwondingen en hun vermoeidheid, anders zouden zij zeker spoedig zijn ingehaald.

Nu echter deden zij al hun best, aangespoord door slechts enkele woorden van Raffles, en twintig minuten later had de slede den voet bereikt van de helling, die naar den heuvelkam leidde.

Raffles dacht er niet aan, zich in het bosch te wagen, want hij wist niet welke gevaren hem daar konden bedreigen, men zou er nog veel minder snel vooruitkomen, en beschutting boden de boomen toch niet, terwijl het spoor van de slede evengoed zichtbaar zou blijven.

De streek is hier zeer schaars bewoond, en nu leek zij wel geheel en al uitgestorven te zijn. Er lag reeds een laagje ijs op het water van het groote meer, en binnen drie dagen, indien het bleef vriezen, zou men er gemakkelijk met de zwaarste slede overheen kunnen trekken.

Raffles boog zich naar het jonge meisje toe, dat onbewegelijk, met een strak gelaat in de slede zat, en zeide vriendelijk:

„Ik zal u nu moeten vragen, even uit te stappen, Anne! Wij moeten de slede naar boven brengen, en zij zal te zwaar zijn voor de honden!”

Het meisje stapte zwiingend uit, wendde zich toen naar Raffles, keek over de vlakke, en naar de slede, die nu nauwelijks een kilometer ver weg was, zag Raffles strak aan en zeide toen rustig:

„Ik zal hier blijven, mylord!”

„Wat zegt gij daar?” riep Raffles op een toon van ongeloof. „Hier?”

„Ja! Ik zal niet dulden, dat gij, die u zooveel offers voor mij getroost hebt, gevaar zult loopen in een ongelijken strijd met die schurken! Het is hen om mij te doen — welnu, dan zal ik mij aan hun overleveren, en zij zullen u rustig verder laten trekken!”

Raffles haalde slechts even de schouders op, en zeide met een glimlachje:

„Ik zou u liever met geweld naar boven dragen, dan dit toe te staan! Gij kent mij nog niet goed, kleine Anne! En gij kent die schavuiten daarginds nog veel minder! Zij beschouwen mij als

hun doodsvijand, en zullen er zich niet mee tevreden stellen, met u weder te rooven. Zij weten wel dat ik geld bij mij heb, en — ik ben niet van plan om dat af te staan. Nog veel minder echter denk ik er aan, u weer in handen te laten vallen van dien ellendeling! Wij zijn met ons drieën, wij zullen daarboven een groot voordeel boven hen hebben die beneden blijven en de partij is nog lang niet verloren! Volg ons spoedig, Anne, tenminste wanneer gij niet bang zijt!”

„Ik ben niet bang, als gij en uw vrienden bij mij zijt!” zeide het meisje eenvoudig. „Ik ken u niet, maar ik weet dat gij een braaf man zijt, en ik vertrouw op u.”

Een oogenblik zweefde er een bitter glimlachje om de lippen van den gentleman-inbreker, toen deze woorden tot hem gesproken werden, door dat eenvoudige kind, dat hem met haar trouwe oogen zoo vertrouwensvol aanzag, en toen bukte hij zich naar de slede, gaf de beide mannen een wenk, liet een kort bevel hooren, en de honden trokken aan, terwijl de drie mannen zoo hard zij konden tegen de slede duwden.

Anne scheen schoorvoetend te volgen, geslingerd tusschen haar afschuw van den man, die haar ten verderve had willen brengen, en den lust dien edelen man, die een dagenlange reis maakte om haar naar haar moeder te doen terugbrengen, een ongelijken strijd te besparen, die noodlottig voor hen allen moest eindigen.

Het is niet gemakkelijk, met sneeuwschoenen aan een helling te beklimmen, maar de drie mannen waren goed geoefend, en zij wisten dat hun leven er mee gemoeid was.

De honden trokken wat zij konden, en de slede gleed tegen de helling op.

Halverwege waren een aantal rotsblokken grillig oopen gestapeld, en daarheen wees Raffles, terwijl hij zeide:

„Een uitmuntende borstwering, vrienden! Daar achter zullen wij hen afwachten, als wij het tenminste bijtijds halen!”

Dit deden zij — maar het was op het uiterste oogenblik...

Want de slede, daar beneden, werd vlug over een vlakke voortgetrokken, door stevige honden, terwijl die van de achtervolgden een vrij steile helling moest worden opgetrokken en geduwd.

De achtervolgers wonnen dan ook in dien tijd bijna vijfhonderd meters, en die afstand scheidde hen ook van het kleine troepje, toen het eerste schot viel, juist op het oogenblik dat de slede linksafzwenkte, om achter de rotsen te verdwijnen.

En het schot was goed gericht ook, want Brand voelde den kogel met een zuigend geluid door den met bont gevoerden ransel gaan, dien hij bij wijze van knapzak op den rug droeg.

Nog meer schoten klonken, maar nu sloegen de kogels nutteloos plat tegen de met sneeuw overdekte rots, waarachter zij een toevlucht hadden gezocht.

Zonder een bevel af te wachten, legden de honden zich neder, en begonnen dadelijk in de sneeuw te graven. Zij meenden zeker, dat de plek bereikt was, waar hun meester het kamp wilde opslaan.

Het eerste wat Brand deed, was opnieuw zijn geweer grijpen en het zorgvuldig laden.

Hij zocht zich een plekje uit, daar, waar de rots, bijna twee meters hoog, tamelijk gemakkelijk beklommen kon worden, klauterde voorzichtig naar boven, strooide een paar handen vol sneeuw op zijn bonten muts, die hem te spoedig zou kunnen verraden. Hij keek voorzichtig door een soort van spleet.

Op iets meer dan tweehonderd meters afstand kwam de slede langzaam naderbij, en een man had het geweer aan den schouder gebracht, stond stil, en maakte zich gereed om te vuren.

Maar Brand was hem voor.

Hij mikte zorgvuldig, en hij deed zijn naam als beste schutter van het drietal ook ditmaal eer aan. Want de kogel trof doel, dien hij afzond.

De schutter daar op de vlakte, wankelde een oogenblik, strekte beide armen zijwaarts, en viel voorover in de sneeuw, als een boom, die bij den wortel geveld is.

En vlug als konijnen zag men de achtervolgers zoo spoedig zij maar konden de slede dwarszetten en dekking zoeken achter het groote voertuig, dat evenwel niet geladen bleek te zijn, met uitzondering van een paar tenten en wat kookgerei.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE REDDING.

Dat de mannen daar beneden goede schutters waren — men behoefde het niet te betwijfelen.

Er werd onmiddellijk teruggeschoten, en er moest zeker nog een zwart plekje zijn aan de muts van Brand, want de kogel ging door dit kleedingstuk heen en sloeg met een geluid als een zweepslag plat tegen het gesteente van den heuvel, die achter hem oprees.

Op zijn beurt schoot hij nogmaals, wel wetende dat hij alleen maar de slede zou kunnen treffen, want van de zes mannen die zich daarginds nog bevonden, was nu volstrekt niets te zien.

De zevende lag als een levenloos, zwart ding op de sneeuw, met het gelaat voorover.

Een oogenblik dacht Brand er over, de honden neer te leggen, om den schurken het vluchten te beletten, maar reeds hadden de schrandere dieren zich ingegraven achter een lage oneffenheid, en er was volstrekt niets meer van hen te bespeuren.

Anne was doodsbleek neergezegen aan den voet van de rots, en zeide nogmaals op smekenden toon:

„Laat mij toch naar hen toegaan, en mij uitleveren!”

„Nooit!” antwoordde Raffles bijna woest. „Voor wie ziet gij mij aan? Uw leven is veel meer waard, ja honderdvoudig meer dan dat van die

kerels tezamen! Het zijn laaghartige schurken, die ik op een lijn stel met de wolven met wie wij het zooeven aan den stok hebben gehad!”

„Maar zij kunnen u hier belegeren en besluiten, wanneer de maan verdwenen is!” riep het meisje op een toon van ontzetting. „Er zijn nog meer paden die naar boven voeren, en gij kunt erop rekenen, dat zij de omgeving hier voortreffelijk kennen. Nasi is hier misschien nog nooit geweest, maar de mannen die hij gehoord heeft, des te vaker! Geloof gij dat hij erbij is, mijnheer?”

Deze vraag was tot Brand gericht, die aandachtig bleef turen van zijn uitkijkpost.

„Het is op dien afstand niet zoo gemakkelijk te zien, miss Anne!” antwoordde de jongeman. „Henderson, reik mij den nachtkijker eens aan!”

De reus tastte even tusschen de bagage, en haalde het kleine foudraal te voorschijn, nam er den kijker uit, en overhandigde hem Brand.

Deze tuurde er eenige oogenblikken met groote aandacht door, gaf toen het instrument terug, en zeide mismoedig:

„Alleen de slede is te zien! Zij hebben er zich achter verscholen — zelfs hun hielen zijn niet te zien. Het is jammer dat wij nog niet wat hooger hebben kunnen klimmen, dan zou ik hen wel weten te raken!”

„Ik zou ook wel wat willen zeggen, mylord!”

liet op dat oogenblik de barsche stem van Henderson zich hooren.

„Heb je een goed plan, James?” vroeg Raffles.

„Dat niet mylord — ik had willen zeggen, dat die wolven een half uur te vroeg zijn gekomen! Zij hadden zich liever met dat gespuis daarginds moeten bezighouden. Maar laten wij hopen dat hun kameraden komen aanzetten, en dan liefst een paar honderd.”

„Dat is een onchristelijke wensch, James!” zeide Brand met een kort lachje. „Wij zullen het ook wel met hen opknappen, denk ik! Wanneer er zich een vertoont heeft hij den langsten tijd geleefd!”

Op dat oogenblik verscheen er iets, dat er uitzag als een witte vlag boven de slede; het was moeilijk te zien in die witte omgeving, maar Brand vergiste zich toch niet, en schreeuwde opgewonden:

„Zij laten een witte vlag zien! Zal ik schieten?”

„Dat zul je wel laten Brand!” riep Raffles streng. „De witte vlag is altijd en overal heilig. Zouden zij te beschreeuwen zijn?”

„Misschien! Wat zal ik roepen?”

„Zeg dat de man met zijn vlag te voorschijn kan komen, en honderd meter mag naderen — tweehonderd stappen!”

Zonder zich al te ver boven de rots uit te wagen zette Brand zijn beide handen als een scheepseroer aan den mond en schreeuwde over de vlakte:

„Laat de man met de vlag twee honderd passen naderbij komen en zeggen wat jullie verlangt!”

Het moest daarginds gehoord zijn, want onmiddellijksprong er een man achter de slede op, die zwaaiend met een aan een stok gebonden zakdoek naderbij kwam, blijkbaar ongewapend.

Toen hij ongeveer de helft van den afstand had afgelegd, die hemscheidde van de schuilplaats der achtervolgden, stond hij stil, en schreeuwde:

„Lever ons de meid uit, en we laten jullie ongemoeid gaan! Denk erom dat wij de sterksten zijn, en geduld hebben! Al zouden we hier weken moeten blijven liggen — wij zouden het uithouden en jullie uithongeren!”

Raffles schoof Brand zachtjes een weinig terzijde, en gaf ten antwoord:

„Als je het meisje hebben wilt — kom haar dan maar halen! Wij hebben levensmiddelen genoeg, en geduld nog veel meer dan jullie! Brand — houdt haar vast!”

Nog juist bijtijds kon Brand Anne Bishop bij den arm vastgrijpen, want het meisje had een wanhopige beweging gemaakt, en stond op het punt, langs de helling naar beneden te snellen!

„Laat mij gaan, ik breng u allen in den dood!”

kreet zij, worstelend om los te komen uit den greep van den jongeman.

„En nog liever zou ik u vastbinden aan de slede, dan het toe te staan!” riep Raffles, luid genoeg om door den parlementair te worden verstaan. „Wij zullen eens zien wie aan het langste einde trekt. . . . ga terug naar je slede man, en deel aan je waardigen opdrachtgever mede, dat wij het hier heel goed hebben, levensmiddelen en munitie in overvloed, en geen spoor van haast! En als mijnheer Nasi soms bij jullie is — doe hem de groeten en zeg hem dat mijn eerste kogel voor hem zal zijn!”

De man met de vlag maakte een dreigend gebaar, zonder evenwel nog iets te zeggen, en liep haastig terug naar de slede, waarachter hij dadelijk weer verdween. Er knetterde een waar salvo, dat met woedende kreten gepaard ging, en zes kogels deden de splinters van de getroffen rots afvliegen, zonder verdere schade aan te richten.

Raffles was op het meisje toegetreden, zag haar ernstig aan, en zeide toen:

„Mijn vriend zal je loslaten, Anne, maar je belooft mij, bij het heiligste wat je hier op aarde bezit, bij wat je zeker het meest zult liefhebben, bij het hoofd van je moeder, dat je hier zult blijven, hier bij ons!”

„Gij doet verkeerd, mylord! Werkelijk, gij doet verkeerd — maar ik beloof het u. Ik beloof het bij het leven van mijn moeder!”

Onmiddellijk liet Brand haar los, en het meisje zonk op de slede neder, en begroef het gelaat in de handen.

Geruimen tijd bleef het stil.

De maan zakte langzaam, alsof zij werd neergelaten aan een onzichtbaar koord, en binnen een half uur zou zij verdwenen zijn achter de toppen der boomen, die zich verhieven op den heuvelkam.

Dan zou de vlakte in duisternis gehuld zijn, en misschien zouden de schurken een omtrekkende beweging maken en hen in den rug aanvallen.

Dat moesten zij afwachten, want meer konden zij niet doen. Zij waren nu eenmaal achter de op-een gestapelde rotsen, die zich over een lengte van een meter of tien uitstrekten, en wanneer zij er achter te voorschijn kwamen, zou het hun dood beteekenen.

Maar de drie mannen waren vastbesloten; zij zouden zich liever op de plek laten dooden, dan hun leven te koopen ten koste van den ondergang, de onteering van dat jonge meisje.

Traag verliepen de minuten.

Ieder van de drie mannen dacht na over een middel, om een einde te maken aan dezen toestand, die onmogelijk lang zou kunnen duren.

Misschien als het donker werd, zouden zij vlug met de honden en de slede verder kunnen trekken, over den bergkam heen, voor de schavuiten daar beneden iets van hun verdwijning bemerkt hadden. Die kans was echter gering, want zoo donker zou het zeker niet worden, of de grote slede en de vier personen zouden zeker nog wel zichtbaar blijven tegen het witte sneeuwdek.

Brand bleef op zijn post, gereed om te vuren, zoodra hij maar een voet te voorschijn zou zien komen.

Langzaam gleed de reusachtige schaduw van het bosch, waarachter aanstonds de maan zou wegzinken, over de vlakke. Nog een kwartier, en zij zou de slede daarginds hebben bereikt en dan zou het bijna niet meer mogelijk zijn, op dien afstand een schot te lossen dat doel trof.

De schurken schenen besloten te zijn, om de beurt te gaan slapen, want een paar minuten later zag Brand iets zwarts achter de slede, dat hoe langer hoe meer te voorschijn kwam — het was de voet van een der schelmen, in een zware laars gestoken. De man lag zeker op den rug, en sliep.

Brand mikte, en haalde den trekker over.

Er konk daarginds een gebrul van pijn, en een kort oogenblik werd er een bovenlichaan zichtbaar, dat weer bij tooverslag verdween, want de man werd zeker door zijn kameraden vlug weer achter de slede neergetrokken.

De schaduw naderde nog meer — zij schoof altijd meer naar de slede toe — nu had zij het voorste gedeelte bereikt — en het was alsof een ontzaglijk monster dat zwarte ding verslond, want het verdween geleidelijk uit het gezicht.

En nu was het geheel in de duisternis opgelost.

Maar op hetzelfde oogenblik scheen er op de vlakke iets te gebeuren, dat een geheele verandering in den toestand bracht.

Er klonken vloeken, snel onderdrukt, men hoorde de honden kort blaffen, en een paar kwamen er van te zien.

Zonder zich te bedenken, schoten Raffles en Brand tegelijkertijd en hun schoten, half op goed geluk gelost, moesten ook raak zijn, want er klonken luide kreten van woede, een paar bevelen, het klappen van een zweep.

„Wat gebeurt er toch?” riep Henderson opgewonden uit. „Het lijkt wel of zij ergens bang voor zijn geworden!”

Brand stak zijn hoofd zoover hij maar durfde boven de rots uit, en schreeuwde toen eensklaps met een juichkreet:

„Politie!” Ik geloof dat daar een politieslede aankomt, met tien beste honden er voor, van de zijde van het meer! Zij hebben zeker het schieten

gehoord, en komen zien wat dat te beteekenen heeft!

Zijn woorden werden overstemd door het geknetter van geweren, rauwe kreten klonken, daarginds werden schoten gelost, weer knalden de zweepen, en een ruwe stem schreeuwde: „Laat de honden loopen wat ze kunnen, Ted! Vooruit, help een handje, Italiaaan, als je leven je lief is — wij zijn al vier man kwijt! En twee van de honden zijn naar de bliksem! Daar is de politie — en ik heb nog wat met hen te vereffenen!”

Het klonk zoo duidelijk, wat de man schreeuwde, dat er nu niet meer aan kon worden getwijfeld, of de bandieten hadden van de duisternis reeds gebruik gemaakt, om naderbij te komen.

Brand wilde opnieuw vuren, maar Raffles drukte zijn geweer omlaag met de woorden:

„Spaar je munitie, Brand! Je kunt nu geen vriend van vijand meer onderscheiden — en wij hebben ons doel bereikt!”

Men hoorde inderdaad het tuig kraken van de aantrekkende honden, nog een enkel schot kraakte, en toen zag men onduidelijk een donkere massa zich snel verwijderen in westelijke richting.

En toen kwam er een tweede slede opdagen, waarnaast drie donkere gedaanten snel voortgleden en die dezelfde richting scheen te willen inslaan, toen Raffles zoo hard hij kon riep:

„Hierheen, mannen! Laat die schelmen maar loopen — zij zijn uw kruit niet waard, en hier is beter werk te doen!”

Een korte kreet, de honden voor de politieslede legden zich gehoorzaam neder, en een der mannen, in een soort van blauwe uniform gestoken, de pet met kleppen diep over de ooren getrokken, kwam naderbij, gereed om te schieten bij het minste onraad, maar Raffles trad hem reeds tegemoet, en riep:

„Gij zijt daar juist bijtijds gekomen, heeren van de Bereden Politie!”

„Wij hoorden het schieten, mijnheer!” antwoordde de agent, en het volgende oogenblik had hij zijn zaklantaren doen ontgloeien, en richtte hetschijnsel op het gelaat van Raffles, toen achtereenvolgens op dat van de beide andere mannen en het meisje.

Hij trof zulke reizigers waarschijnlijk maar zeer weinig aan in deze streken, want hij zeide hoofdschuddend, nadat zijn onderzoek beëindigd was:

„Zeker gekomen om te jagen? Wat is eigenlijk de zaak?”

Raffles had volstrekt niets te verzwijgen, behalve natuurlijk wat betrof zijn identiteit, en daarom deelde hij den politiemann in korte woorden mede wat er geschied was.

De politiebeambte had aandachtig toegeluis-
terd en zeide, toen Raffles zweeg:

„Nasi? Ik weet het niet — het is mij alsof ik
dien naam al vaker gehoord heb! Nu, wij zullen
den kerel in het oog houden! Ja, u glimlacht, u
denkt natuurlijk dat ik opsnijd, omdat zooiets in
een land als Canada niet gaat! Maar ik verzeker
u dat wij hem wel zullen weten te achterhalen,
als dat noodig is. Geen uwer gewond?”

„Neen, niemand, gelukkig!”

„Ik — ik heb een kleine — onbeteekenen-
de....”

Het was Anne, die gesproken had, maar haar
stem klonk heel zwak, en zij kon ook niet uit-
spreken, maar gleed bewusteloos in de armen
van Raffles, die vol schrik en medelijden be-
merkte, dat het dappere meisje een schotwonde
aan den arm had gekregen!

En dat had zij verzwegen, om haren be-
schermers den moed niet geheel en al te ont-
nemen! Het bleek dat zijzelve tersluiks haar zak-
doek om de bloedende wonde had gewikkeld.

Snel werd het verbandtrommeltje in de slede
geopend, en spoedig kwam het meisje weder bij,
nadat Raffles haar op snelle en handige wijze
verbonden had, en de agent haar de slapen met
een weinig brandewijn had ingewreven.

„Dapper kind!” fluisterde Raffles, terwijl hij
zachtjes de kleine hand streelde, die in de zijne
lag. „Je hebt meer gedaan dan men van een
meisje van jouw leeftijd zou mogen verwachten
— een stadskind nog wel! Maar spoedig zul je nu
je moeder terugzien!”

„De jongedame hoort immers thuis in Dan-
vegan?” vroeg de man in de blauwe uniform.
„Dat treft — wij waren op weg daarheen! En als
gij het goedvindt, mijnheer, dan zullen wij die
jongedame nu van u overnemen, en we zorgen
dat zij veilig thuiskomt! Wij zijn hier maar een

paar uren van het dichtstbijzijnde station, en de
weg vandaar tot Danvegan is vrijgemaakt! Als
ik het wel heb, vertrekt er nog dezen nacht een
trein. Mijn twee kameraden zouden met dien
trein meegaan, om daarginds voorraden in te
slaan. Dunkt u dit goed geregeld?”

„Ik vind, dat zij aan niemand beter kan worden
toevertrouwd dan aan de dappere beambten van
de Bereden Politie,” zeide Raffles zacht. „Kleine
Anne — dan is nu het oogenblik om afscheid te
nemen aangebroken! Blijf, zooals je je nu ge-
toond hebt, — en dan zal eenmaal de man komen,
die er trotsch op mag zijn, jou als zijn vrouw,
zijn sterke, trouwe vrouw naar het altaar te
voeren!”

Zonder een oogenblik te aarzelen, zooals een
zuster haar broer omhelst, trad het meisje op
Raffles toe, kuste hem zachtjes op de wang, en
zeide met trillende stem:

„Ik dank u voor wat gij gedaan hebt! Ik zal
u nooit vergeten! U niet, en ook niet uw beide
vrienden! Gij moet mij beloven, als gij terug-
reist, mij ook niet te vergeten, en mijne lieve
moeder te bezoeken! Ik wil haar de mannen
toon, die zich voor een onbekend, klein meisje
de grootste offers hebben willen getroosten.
Sergeant, ik ben tot uw dienst — ik volg u!”

En zij ging de helling af, na Henderson en
Brand de hand te hebben gedrukt, en de drie
mannen zagen haar figuurtje telkens kleiner wor-
den, zij zagen hoe zij zich nog eens omwendde
om met haar zakdoek te wuiven, en toen slokte
de duisternis haar op.

En Raffles bleef een oogenblik stil haar nazien,
richtte zich op, en zeide met schitterende oogen:

„Ziezoo, vrienden — en nu geloof ik dat ik nog
een appeltje te schillen heb met dien mijnheer
Nasi! Naar het noorden — zoodra de dag aan-
breekt!”

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerdt, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS — DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurliethebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffte zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Leidschegracht 72, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wensch franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e mandel. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES:

